

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Ψιλή Ὁρθοδοξία ... »

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φθλ. — 654—655

Ἔτος ΚΖ. 15 Σεπτεμβρίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ὑπόμνημα πρὸς τοὺς Πατέρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθωνος

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Ὁ πάλαι λαὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ποτὲ καθήμενος εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὁρους τοῦ ἁγίου, ἔπαυσε νὰ ἴδωσι καὶ ἀκούσῃσι τὰς ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἀστράτας καὶ θρονιάς, διὰ νὰ φοβηθῶσι τὸν Θεὸν καὶ παύσῃσι τὴν μοσχοποιεῖαν καὶ λατρεύσῃσι Θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ. Ἀνέμενε καὶ ἀναμένει καὶ ὁ νῦν λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ ἐξ ἑτέρου Ὁρους, οὐχ ἥττον δεδοξασιένου καὶ ἁγίου, ἡγήσῃσι «θεῖα θρονιά», ἵνα τρομίσωσιν αἱ ἀλάστορες καὶ κρηδῶσιν οἱ ἀσπίλακες καὶ δοξάσωσιν οἱ εὐσεβεῖς τὸν Θεόν. Ὅμως, εὐλαβέστατοι καὶ δαίωτατοι οἱ νῦν οἰκοῦντες αὐτό, οὐχ οἷα ἀναμένετο ἡκοῦσθαι ἢ ἀκούεσθαι ἢ θρονιῇ, ζῶν ἢ κραυγῇ, γὰρ ἡ φωνὴ ἐξ αὐτοῦ, ὥστε καὶ τὰς ἀλόπεκας σὺνθαλάζειν καὶ ὑλατεῖν καὶ τοὺς ἀσπίλακας παρορσιάζεσθαι καὶ ἀναιδίεσθαι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ δοξάζεσθαι ἀλλὰ βλασφημεῖσθαι. Καὶ ὑμεῖς, δαίωτατο, ἐπέθητέ πως «σκοπιὰ» ἐπὶ τῆς φυλακῆς καὶ τῆς σκοπιᾶς, τοῦ ἀναγγεῖλαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς ἐχομένης ρομφαίας· εἰν δὲ μὴ διαστείλῃσθε τῷ ἀνόμῳ ἀποτρέψαι ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ... ἐκεῖνος ἐν τῇ

ἀδικίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν ἐκζητηθήσεται (παρβ. Ἰεζ. γ' 18). Καὶ διερωτᾶται ὁ εὐσεβὴς λαός· μὴ τι αἰ... πλάκες τῶν ἐντολῶν τοῦ ἐνέου Μωϋσέως, ὅς καὶ «προφηταπόστολος, ἐμπνευσμένος ὁ τὰ μέλλοντα ὁρῶν...», ἐχοῖσθαι; ἐμπνέουσι νῦν ὑμᾶς, ὅτε καὶ ματαίως ἐστηλώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν εἰς τὰ ἄνω, μὴ ἀναμενόντων πλέον ὑμῶν τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὴν δογμὴν τοῦ Θεοῦ; Ἀνεπαρρήσαμεν, ὅσοι Πατέρες καὶ τὸ σῶμα ὑμῶν «ἐπλήσθη χάρις», ὅτε ἤχησεν ὡς θρονιῇ ἡ φωνὴ ὑμῶν πρὸ δκταστίας, ὅτε ὁ καταλαβὼν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Φαναρίου ἤρξατο τῆς πρὸς Ρώμην προδοτικῆς καὶ ἀντιχριστοῦ ὁδοῦ, εὐτονώτερον δὲ καὶ ἐντονώτερον πρὸς διετίαν, τῆς φωνῆς ὑμῶν περιλαβούσης καὶ τὸν ἀρχηγέσαντα Ἀθηνῶν, ὅστις «ἀγυλλομένῳ ποδί» ἡκοῦσθήσεται καὶ ἡκολουθεῖ τῷ πρώτῳ. Εἰς τὴν ἀπὸ δκταστίας καὶ πλέον (23.1.1964) «Προκήρυξιν» σας «Πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἅπαν τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» «διεκηρύσσετε στεντορεῖα τῇ φωνῇ» ὅτι «ἀποπαρήγαμεν τὰ τοιαῦτα φιλενοτικά συνθή-

ματα και φιλενωτικές τάσεις...», ἐποιείσθε δέ «ἐκκλησίαν πρὸς τὸν Οἰκουμεν. Πατριάρχη νὰ παύσῃ ἐξακολουθῶν τὰς φιλενωτικές του ἐνεργείας», προσπειθολοῦντες ὅτι «μένοντες στερεοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν ὁρθόδοξον ἡμῶν πίστιν... καὶ ὅτι θέλομεν ἀγωνισθῇ μέχρις ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας...».

Διερωτήθηκε, σεβαστοὶ Πατέρες οἱ «ἐν τοῖς πράγμασιν», εἰ μὴ ἐφρευτο ἡ τοιαύτη ἡμῶν διακήρυξις καὶ προσκήρυξις διὰ τῆς μέχρι καὶ νῦν πολιτείας ἡμῶν; Μήπως ὁ Ἀθηναγόρας «ἐπαύσεν ἐξακολουθῶν τὰς φιλενωτικές του ἐνεργείας»; Ὅχι μόνον δὲν «ἐπαύσεν», ἀλλὰ καὶ «οὐδὲν τὸν χωρίζει» τὸν παπαστάνων. Ἐν τούτοις, ὅχι μόνον «δὲν τὸν ἀπεκηρύξατε καὶ αὐτόν», ἀλλ' οὐδ' ὥραν ἐπαύσε «μνημονεύοντες» εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὸ περικελές καὶ ἀξιζον εὐσεβεστέρας μεταχειρίσεως Πρωτάτον, τὸ τεθεμελιωμένον εἰς τὰ αἵματα καὶ τὰ ὅσα τῶν μὴ διατηρησάντων, ὡς ὑμεῖς, «σεβασμόν» εἰς τοὺς πολλοὺς ἥσαν τοῦ Ἀθηναγόρα κατακουρήσαντας κατὰ τῆς πατρώας πίστεως. Διεκηρύξατε «στεντορεῖα τῇ φωνῇ» ὅτι «ἐν ἐξακολουθήσει... θὰ τὸν ἀποκηρύξῃτε». Δὲν συνέχισε, λοιπόν; Προέβη εἰς τὴν γελοίαν «ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος» (διὰ τὴν ὑπαγὰν καὶ αὐτὸς καὶ κατ' ἀνάγκην, ὑπαγάγη, καὶ ὑμᾶς ὑπ' αὐτό), ὑμεῖς δὲ ἐσιωπήσατε. Τυπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην, συνεπροσευχήθη, καθηροράκωσε τὴν τιμὴν τῶν Πατέρων, ὑμεῖς ἐσιωπήσατε. Ἐμνημόνευσεν ἐπισήμως εἰς τὴν Λειτουργίαν καὶ ἔτι μνημονεῖ τοῦ Πάπα Ρώμης, ὑμεῖς ἐσιωπήσατε. Ἐφαλε καὶ ψάλλει τὸν πολυχρονισμόν τοῦ «ἁγιοπάτου» Πάπα, ὑμεῖς ἐσιωπήσατε. Προβαίνει κατ' ἡμέραν εἰς δηλώσεις καὶ πράξεις, τὰς ὁποίας, ὡς σεῖς λέγετε, «μόνον ὁ ὁδὸς ἡνέκατα νὰ ἐκφέρῃ» καὶ «μόνον ὁ ἀνθρωποκτόνος ἡδόνατος νὰ ἐφεύρῃ», ὑμεῖς σιωπᾶτε. Τὸν λατινόφρονα οὐνίτην καὶ ἀρχιεπισκοπικιστὴν Νικόδημον ἐλθόντα καὶ μολύναντα τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας καὶ λειτουργήσαντα, ἐδέχθητε οὐχὶ ἐν σιωπαῖς ἀλλ' ἐν τιμαῖς. Τὸν περιβόητον καὶ ἀξιοδοκίμητον Μελίτωνα καὶ πάντας τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἱεράρχας ὑποδέχεσθε ἐν κωδωνοφρονισμοῖς καὶ ἐπικοινωνεῖτε μετ' αὐτῶν. Εὐδωγοῦσιν ὑμῶν τὰ πάντα καὶ τὰ τοιαῦτα, δοσιότατοι, μετὰ τὴν εὐλογημένην Προκήρυξιν ὑμῶν; Ἀναπαύεσθε λοιπὸν οἱ τοῖ, Ἀγιορεῖται Πατέρες; Ἐάν καὶ, τότε ποῖον πίστιν φυλάττετε, ἢν εἴπατε φυλάττειν καὶ «μέχρις αἵματος»;

Τιμῆς, αἰτνες καὶ διὰ τῆς πρὸς διετίας (30 Αὐγ. 1970) Προκηρύξεως δὲν ἐτηρήσατε σιγὴν, ἀλλ' ὑπεβάλλετε «ἐντονον διαμαρτυρίαν διὰ τὴν τηρηθεῖσαν σιγὴν, πρὸς τὰ κατὰ τῆς ὁρθοδόξου πίστεως καὶ Παραδόσεως διαπορευθέντα», πῶς καὶ διατὶ τηρεῖτε σιγὴν, ἐνῶ, κατὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην, «ἐντολή Κυρίου μὴ σιωπᾶν»; καὶ ὅχι μόνον μὴ σιωπᾶν, ἀλλὰ καὶ «τὰ δικαιώματα Κυρίου ἐκζητεῖν»; Πῶς ὁ εἰς Διαμαρτυρίαν ταύτην χαρακτηρισζόμενος ἀποστάτης Ἀθηναγόρας... ὁ διὰ τῆς ἐπισήμου ἄρσε-

ως τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Παπισμοῦ κηρύξας πεπλανημένην τὴν πρὸ αὐτοῦ ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὁ ποιήσας τὰς ἀντικατονομίας καὶ ἐκνόμους συμποροσεύχας αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πάπα Ρώμης εἰς Φανάριον καὶ Ρώμην, ὁ δοράτης τῆς τεκτανομένης προδοσίας, ὁ τέμνων νέας ὁδοὺς, ὁ πρόταρχος τοῦ μολυσμοῦ καὶ μυρίων ἐτέρων καινοφρονιῶν γεννήτωρ, ὁ ἀνιάτως νοσήσας, τοῦ ὁποίου ἡ πορεία ἐν πλήρει συνταπίσει μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν, διατόρας βοᾷ διὰ τὸν κοινόν των πόθον τὴν καταστροφὴν τοῦ Μοναδικοῦ Ταμεῖου τῆς ἐξ Ἀποκαλήψεως Ἀληθείας, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας...», πῶς, λέγομεν, ὁ τῶσαν «σφόδρα ἀνοικεῖον καὶ αὐτόκλητον καταδικαστέον» πράξεων ἀποουργὸς μετετροσπῇ εἰς ἀξιοσημειώμενους; Τιμῆς αὐτοῖ, ὑπενθυμίζοντες καὶ τὴν «ὑμετέραν Προκήρυξιν τοῦ 1964», δηλοποιεῖτε ὅτι «ἡ μετ' ἡμῶν ἐφεξῆς Ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία δημιουργεῖ ἐν ἡμῖν ἰσχυροτάτην κρίσιν συνειδήσεως, ἐφ' ὅσον παρὰ τὰς ἀνωτέρω ἀντικατονομίας ἐνεργείας τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν συνεργατῶν του, ἐξακολουθεῖτε τὴν μετ' αὐτοῦ ἀδρόφρονα συνεργασίαν καὶ συμπόρευσιν», πῶς ἤδη μετὰ τοσαῦτα ἔτη ἀνεπαύσατε καὶ ἀναπαύετε τὴν «συνειδήσιν» σας καὶ ὅχι μόνον «συνεργάζεσθε καὶ συμπορεύεσθε», ἀλλὰ καὶ «γενναίως ἐπιπλήτετε» καὶ σφόδρα πολεμεῖτε τοὺς μὴ «συμπόρευομένους» τῷ Ἀθηναγόρᾳ; Καὶ ταῦτα, ἐνῶ κραυγάζετε ὅτι «δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὀμώμεν περὶ οικονομίας ἄχρι καιροῦ, ὅταν αἱ προθέσεις καὶ τὰ προγράμματα τοῦ Οἰκ. Θρόνου τυχάνουσι σφόδρα προδοτικὰ καὶ ἐπίβουλα τῆς ὁρθῆς πίστεως...» καὶ «...ἀρκετὸν ἠνέχθημεν ἐπὶ 22 συνεχῆ ἔτη ὕβρεις καὶ ταπεινώσεις ἀπὸ τὸν πρῶτον Θρόνον τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκπορευομένης κατὰ τῆς ἀμώμου Νύμφης τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἀγιοπάτης Ὁρθοδοξίας...». Τιμῆς αὐτοῖς ποιεῖσθε λόγον περὶ τοῦ «ἐντὸς δεκάτης ἡμέρας», διαστήματος, ὅτε ὁ Ρώμης Κελεστίνος ἐθίρεν εἰς τὸν Νεστόριον, ἵνα «κηρύξῃ ἅπερ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία κατέχει καὶ ἀθετήσῃ τὴν ἀπιστον καινότητα...», ἄλλως, «ἴσθι ὅτι ἀπὸ πάσης Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐκτέβληται». Ὅμως ἡ σπουδαία προειδοποίησίς σας μένει μέχρι τῶν τρομερῶν λόγων, «ποῦ παῖνοι ὁ ἀνέμιος».

Τὰς προκηρύξεις σας αὐτάς, δοσιότατοι Πατέρες, ἐπέγραψεν ἡ «ἀφρόκοσμα» τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οὐδεμίαν δὲ εἶχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἀγιορεϊτῶν τὸ φρόνημα ἐξέφραζεν καὶ οὐκ ἦν δυνατόν ἄλλως περὶ αὐτῶν σκεφασθαι. Τὴν λοιπὴν γέγονεν ἢ τί ἐμεσφάλαθον, ὥστε νὰ πείσῃ ὑμᾶς ὅτι τῶν τιμῶν ἐκείνων φρονῶν προσηγορίαι εἶναι ἡ σιωπὴ ἢ ἡ συνδοκαστορία; Μήπως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς «Προκηρύξεις καὶ Διαμαρτυρίας» σας ὁ Ἀθηναγόρας ἢ ἐλογόφισεν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπεστράφη εἰς τὴν εὐθείαν ἢ ἀνεθεώρησε τοὺς μὴ ὁρθοδόξους προσανατολισμούς του, ὡς γράφετε αὐτῷ εἰς τὸ τελευταῖον «Γράμμα» σας (15.3.72), εἰς «ἀπάντησιν» τοῦ ὁποίου σᾶς στέλλει «Ἐξοχήαν», διὰ νὰ σᾶς διδά-

Ἀνοιυτή Ἐπιστολή

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος «Νέα Πολιτεία»,
εἰς Ἀθήνας

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά

Κατόπιν τοῦ μαγνητοφωνηθέντος ἐν Κωνσταντινουπόλει μηνύματος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρου παρὰ τοῦ συνεργάτου τῆς ἐγκρίτου ὑμῶν ἐφημερίδος κ. Ἀρ. Σταθάκη, καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τὴν 19(3)1972, ὁμοίως καὶ τοῦ δημοσιεύματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Προσκλητήριον τοῦ Ἀθηναγόρου» πρὸς τὸν κλήρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος παρὰ τοῦ συνεργάτου ἐπίσης τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος κ. Γ. Κατσόρη τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν, καθ' ὅσον δὲ ὡς ἐδημοσιεύθη ἀναμένεται καὶ ἀνταποκρίσεις εἰς τὸ προσκλητήριον τοῦ μηνύματος αὐ-

τῆς «ἂν ἔχρητε δικαίωμα ν' ἀποφαινέσθε»; Ἡ μήπως ὑμεῖς εὐθυγραμμίσате τὴν ὑμετέραν πορείαν πρὸς τὴν ἐκείνου;

Ὅσιότατοι Πατέρες, (οὐχὶ θεβαίως πάντες, ἀλλὰ μερικοὶ οἱ «διοικοῦντες»), δὲν ἀνῆλθεν ἡμῖν ἡ ἀναδιδασκὴ ὑμῶν καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀναμένετε νὰ ὑπευθυμίσωμεν ὑμῖν τὴν Ὁρθόδοξον συνέπειαν. Ὅμως, ἡμεῖς ἔχομεν ἀπ' ὑμῶν ἀπαιτήσεις καὶ μάλιστα μετὰ τὰς τοιαύτας «Προσκηρύξεις» σας πρὸς ἡμᾶς. Δὲν χωρεῖ εἰς τὸ «στενὸ μακρὸς» μας, πὼς ὁ ἴδιος ἀνθρώπος εἶναι ἐν ταυτῷ ἀποστάτης καὶ «ἀρχηγός» τῶν εὐσεβῶν, ἐντὸς τῶν Μονῶν σας νὰ «ξοραίνεται» ὡς παναιρετικός καὶ μασόνης καὶ ἄθεος εἰς δὲ τὸ Πρωτάτευον ὑπὸ τῶν Ἀντιπροσώπων ὑμῶν νὰ μνημονεύηται ὡς «ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου».

Ἐλημονήσατε, Πατέρες, τὰς ὑποσχέσεις σας καὶ τὰ αἵματα τῶν προγόνων σας; Πὼς ἀνέχεσθε νὰ μνημονεύετε τοὺς ἐχθρούς τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Υἱοῦ Τῆς καὶ ἐπινομονεῖτε μετ' αὐτῶν; Πατέρες, ἀνανήψατε. Οὐ δύνασθε ἐπαμφοτερίζειν, ὃ ἐστὶ θεομταυτίζειν. Πρὸ πινος ἐφορτάσατε τοὺς ἀγιορείτας Πατέρας καὶ πάντως ἐπιμήσατε ἐν μεγαλαυρατείᾳ τοὺς ἐπὶ Βέκκῳ σφαγιασθέντας Πατέρας· συνῶμα δὲ μνημονεύετε τοῦ χείρονος τοῦ Βέκκου.

Πατέρες, ἀπαιτοῦμεν καὶ πάλιν συνέπειαν καὶ ὑλοποίησιν τῶν «Προσκηρύξεων» σας, θοοτήν πραγματικήν, οὐχὶ κοθορητικήν, ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ νὰ εἶναι ὁ καταπέλτης κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄλλως, ἀνακαλέσατε καὶ ἀνατρέσατε αὐτάς, ὅτε ἀντὶ στεφάνου τὴν αἰώνιαν καταδίκην ἔξετε.

Ἀπαιτοῦμεν καὶ ἀνομένομεν.

τοῦ ἐκτὸς τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἔχω ἱερὰν ὑποχρέωσιν ὡς χριστιανὴ ὁρθόδοξος νὰ ἀναφέρω τὰ ἐξῆς: Κατ' ἀρχήν, καθήκον παντός ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ εἶναι νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως καὶ νὰ ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι ὁ ἱερός αὐτός ἀγὼν σκαπὸν ἔχει τὴν περιφρούρησιν τῶν Ἱερῶν τῆς πίστεως δογματικῶν καὶ τῶν σεπτῶν τῆς Ὁρθοδοξοῦ Ἐκκλησίας παραδόσεων.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ λυπήσω τόσον ὑμᾶς, ὅσον καὶ τοὺς ἀξιότιμους συνεργάτας ὑμῶν κ.κ. Ἀρ. Σταθάκη καὶ Γ. Κατσόρη, ὥς πληροφοροῦ ὅτι δυστυχῶς παρὰ καὶ θλίψης πληροῦν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔλαβον γνώσιν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ αὐτοῦ Πατριαρχικοῦ μηνύματος! Πικρία μὲν, διότι ὁ νῦν Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιλήσιμον γεγόμενος τῆς φοβερᾶς ὑποσχέσεώς του κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας του ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου ὅτι θὰ τηρῇ στερεῶς τὴν πίστιν καὶ τοὺς κανόνας τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀνακαλιβάνων ἐνώπιον Θεοῦ τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην νὰ φυλάττῃ, ἀκραδάντως τὴν Ὁρθόδοξίαν, ἀλλοίμονον! Ἐξέκλινεν τὸν δόξαν καὶ τοῦ περιδόλου αὐτῆς, καὶ ἐνὸς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ἀκαίμητος φρονός τῆς Ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ἐπιδιώκει τὴν ἐκθεμελίωσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῶν πάντων! Περιφρονεῖ δόγματα, παραδόσεις καὶ Ἱερὰς Κανόνας. Ἀδιαφορεῖ; Μήπως νομίζει ὅτι μετὰ τὸ νὰ προβάλλῃ τὴν ἀγάπην δὲν προσκορβεῖ εἰς ὅλα αὐτά; Νομίζομεν ὅχι, διότι γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ παρεδόθη ἀπὸ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, οἱ δὲ Ἅγιοι Ἀπόστολοι τὴν παρέδωκαν εἰς τοὺς Ἁγίους Θεοφόρους Πατέρας, οἵτινες φιλάξαντες τὴν ἱερὰν ταύτην παρακαταθήκην τῆς πίστεως ἀκεραίαν, τὴν παρέδωκαν εἰς τὰς ἐπομένους γενεὰς μετὰ τὴν ὁρτὴν ἐντολήν ὅπως διατηρηθῇ ἀνόθευτος καὶ ἄδικτος! Τότε λοιπὸν πὼς ὁμιλεῖ περὶ ἀγάπης ἄνευ ὁρῶν καὶ ὁρίων θυσιάζοντας τὴν ἀλήθειαν; Ὅπως ὡς φαίνεται, νὰ θεωρῇ μηδαμινὰς ἢ μᾶλλον ἀνυπόστατους τὰς τεραστίας δογματικὰς διαφορὰς αἱ ὁποῖαι διαχωρίζουν τὴν ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν Δυτικὴν, καὶ ἀπὸ ταῖς λοιποῖς ἑτεροδόξους. Θλίψης δὲ διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔχει ἀναλάβει δυστυχῶς μετὰ ταχὺν ρυθμὸν ὅπως—ὅπως νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν αἵρετικὴν Οἰκουμενιστικὴν ἐνωσιν προτρέπων διὰ τοῦ μηνύματός του καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ ἡγηθῇ τῆς ἐνώσεως ταύτης λέγων: Ὑπολείπεται διὰ

τὸν τελικὸν σκοπὸν ἐν ἀκόμῃ θῆμα (καὶ εὐκολο καὶ δύσκολο)· θὰ ἤθελα ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δι-
 ὅτι εἶναι Ἀποστολική, μία ἐκκλησία ποὺ ἔχει ἰδρύσει ὁ
 ἴδιος Ἀπόστολος Παῦλος νὰ ἡγηθῇ τοῦ μεγάλου κι-
 νήματος διὰ τὴν τελικὴν ἑνωσὶν ὅλων τῶν ἀνὰ τὸν
 κόσμον ἐκκλησιῶν διὰ τὸ μεγαλύτερον δηλαδὴ θῆμα
 εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Χριστιανικῶν αἰώνων».

Λέν ἐκκλησιόματα διὰ ποῖον λόγον ὁ προκαθίμε-
 νος τοῦ Φαναρίου ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ του θρόνου
 ἀνειροπολεῖ καὶ προτρέπει τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος
 διὰ τὸ ὅμα αὐτὸ καὶ δὲν ἐνθυμῆται τὴν πρὸς τοὺς
 Θεσσαλονικεῖς (Β' 6' 15) ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου
 Παύλου ὅστις μεταξὺ ἄλλων, ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν
 τῶν Θεσσαλονικέων διὰ τὴν τήρησιν τῶν παραδόσε-
 ων γραφῶν τὰ ἑξῆς: «Ἄρα σὺν ἀδελφοί, στήριξετε,
 καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὅς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ
 λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν». Ἀλλὰ ἔχει δίκαιον νὰ
 ἀνειροπολῇ συνάμα δὲ καὶ νὰ ἐλπίζῃ, διότι εἶναι γνω-
 στὸν ὅτι τὸ 1924 ὁ Πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης
 τοῦ ὁποῦ ἀντάξις διάδοχος τυγχάνει ὁ Πατριάρ-
 χης Κωνσταντινουπόλεως, καθιέρωσε τὸ ὑπὸ τριῶν
 Συνόδων καταδικασθὲν Παπικῶν Γρηγοριανῶν ἡμερο-
 λόγιον τὸ ὁποῖον καὶ ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
 Χρυσόστομος Παπαδόπουλος πεσθεὶς καὶ πλανηθεὶς,
 εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλά-
 δος. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Νὰ ἐπέλθῃ τὸ σχίσμα με-
 τὰν διχασμὸν τοῦ Ποιμενίου τοῦ Χριστοῦ εἰς δύο πα-
 ρατάξεις παλαιῶ καὶ νέων ἡμερολογίου: Ἀυστηρῶς
 δέ, ἐὰν δὲν ἐπανέλθῃ ἡ ἐκτολογικὴ ἐνότης τῶν Ὁρ-
 θοδόξων ὥς ἦτο πρὸ τοῦ 1924, δηλαδὴ κατὰ τὸ πα-
 λαιὸν ἐκτολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐπεσφράγισαν καὶ πε-
 ριεφραγίσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ αἱ ἐπὶ Οἰκου-
 μενικαὶ Σύνοδοι, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ οἱ
 προδόται τῆς πίστεως δὲν θὰ παύσων καὶ δὲν θὰ
 παραιτηθῶν ἀπὸ τοῦς καταχθονίους, δολίους καὶ
 σκοτεινοὺς σκοποὺς τῶν ὑποκατάστατες ὑποκόλου καὶ
 ἐντέχνους τὰ θεμέλια τῆς ὁρθοδοξίας.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν, αἰσιοδοξεῖ ὁ Πατριάρχης
 Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἱ περὶ αὐτόν, ὅτι ἡ Ἐκκλη-
 σία τῆς Ἑλλάδος δύναται ὥς καὶ ἄλλοτε δηλαδὴ τὸ
 1924 ἐδέχθη ἀδιαμαρτυρήτως καὶ εἰσήγαγε τὸ Γρη-
 γοριανὸν ἡμερολόγιον, νὰ ἡγηθῇ τοῦ τελικοῦ θήματος
 διὰ τὴν περιβόητον προσηγανδιστικὴν οἰκουμενιστι-
 κὴν αἵρετικὴν ἑνωσιν: Ἀφημονοῦν ὅμως κατὰ καὶ ἀ-
 δίκως ματαιοπονοῦν: Ὅτι οἱ λαϊκὲς παροιμίαι εἶναι
 ὅλες φιλοσοφημέναι καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐφαρμόζεται
 μία πολὺ - πολὺ σπουδαία: «Λογαριάζουν ἀνεὺ τοῦ
 ξενοδόχου!».

Ποῖος εἶναι ὁ ξενοδόχος; Οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἐλ-
 ληνικὸν καὶ Ὁρθόδοξον καὶ πιστὸν τοῦ Κυρίου λαόν
 ὅστις ἐὰν καθ' ὅσονδήποτε τρόπον ἤθελεν ἐπέλθῃ βία
 κατὰ τῆς Ἀγιοτάτης Καθολικῆς Ἀποστολικῆς Ὁρ-
 θοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατροπαρα-
 δότου Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, εἶναι ἔτοιμος νὰ
 δώσῃ μάχην ματαίωνων τὴν ἑνωσιν καὶ τὴν ὑποτα-
 γὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Παπισμὸν. Ὅποτε κα-

τὰ παραχώρησιν Θεοῦ, νέαι ὁμολογηταὶ καὶ μάρτυρες
 μετὰ τὸ αἷμα αὐτῶν καὶ πάλιν θὰ λαμπρύνουν τὴν Ὁρθό-
 δοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν:

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σᾶς κοιράσω, εἶναι ἀπαραι-
 τητον νὰ ἀναφερθῶ ἐπὶ τῶν δύο βασικῶν καὶ σπου-
 δαίων ἐρωτήσεων μετὰ τὸ πόσον βαθὺ νόημα ἐκ μέρους
 τοῦ κ. Σταθάκη ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ μηνύματος.
 «Διὰ τὴν Παναγιώτατε δὲν ἤρπατε ἀπὸ τὸ αὐτὸ Ἅγιον
 Ποτήριον μετὰ τὴν Αὐτοῦ Ἀγιότητα. Ὑπῆρχε κανένας
 συγκεκριμένους λόγος». Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατρι-
 ἀρχου: «Ἄν ἤρπαξε διότι δὲν εἰμεθα προσηγανδιστευ-
 σμένοι ἀκόμῃ νὰ ποῦμε, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς κάνομε
 τώρα. Προσευόμεθα μετὰ τὴν Αὐτοῦ Ἀγιότητα καὶ αἱ
 δύο Ἐκκλησίαι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, Δύσεως καὶ
 Ἀνατολῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἑμμοσύνης νὰ μεταλάβωμε
 ἀπὸ τὸ ἴδιον Ἅγιον Κοινὸν Ποτήριον. Φρικτὸν!
 Φοβερόν! Ποῶς ποτὲ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι τοι-
 οῦτοι βλάσφημοι λόγοι θὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ Πατριαρ-
 χικὰ χεῖλη; Ποῖος ἦτο δυνατόν νὰ διανοηθῇ ὅτι ὁρ-
 θόδοξος Πατριάρχης (ἀλλὰ τί λέγω), (κακὸδοξος)
 ἐταπάζετο μετὰ μεγίστης ἀντιστοιμότητος καὶ ἀντιπα-
 λογίστου χαρᾶς νὰ κοινωνήσῃ μετὰ τοῦ αἱρετικοῦ
 Πάπα. Καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φρικτῆς αὐτῆς διὰ
 τὸν δηλώσαντον του προδοτικῆς συμφωνίας καὶ ἀποφρά-
 σεως, σείεται καὶ τρίζει ἐκ βάθους ἔτοιμος νὰ κρη-
 μινισθῇ ὁ Πατριαρχικὸς θρόνος τῆς Κωνσταντινουπό-
 λεως. Διὰ τὴν δὲν εἶναι δύσκολον νὰ τὸ ἐννοήσῃ κα-
 νεὶς! Σείεται καὶ τρίζει ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως τῶν
 ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων τοῦ Μεγ. Φωτίου,
 Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ
 ἄλλων οἵτινες κατεδίδασαν τὸν Παπισμὸν μετὰ τὰ αἱ-
 ρετικὰ δόγματα αὐτοῦ ὥς αἵρεσιν: Σείεται καὶ τρίζει
 ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως ὅλων τῶν ἁγίων ἐκείνων
 ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν ὅπου διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ
 τῶν ἀναστήματος ἐτίμησαν καὶ ἐλάμπρυναν τὸν Πα-
 τριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως! Σείε-
 ται ἀκόμῃ καὶ τρίζει, ἀπὸ τὰ κατὰ καὶ πονεμένα δά-
 κρυα ὅλων τῶν πιστῶν διὰ τὴν προδοσίαν. Αὕτη δέ
 ἡ μεγίστη προδοσία γίνεται ἀφορμὴ ὥστε μόνον ὁ
 Πατριάρχης Ἀθηνῶν νὰ μὴ αἰσθάνεται ὅτι σείε-
 ται καὶ τρίζει ὁ οἰκουμενικὸς του θρόνος. Καὶ τὸν
 ἐρωτῶμεν. Ποῖα εἶναι ἡ προσηγανδιστικὴ; Καὶ τί ἐν-
 νοεῖ; Ποῖα αἱ καταβληθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ προσπάθειαι
 νὰ προτρέψῃ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας
 τὸν Πάπαν Παῦλον τὸν ΣΤ' νὰ διακηρύξῃ αὐτὸς
 δημοσίως, ὅτι ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία πλανηθεῖσα ἀπε-
 σχίσθη ἀπὸ τὴν μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστο-
 λικὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πᾶσιπασα
 εἰς τὴν αἵρεσιν. Ὅτι μέγα χάσμα χωρίζει τὴν ὁρθό-
 δοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν Δυτικὴν, ἐρ-
 ὅσον ὁρίστανται καὶ δὲν ἐξέλειπον αἱ μέχρι σήμερον
 τεράστια δογματικαὶ διαφοραὶ. Ἐὰν μὲν φαντασθῇ ὥς
 ἐκ θαύματος ὁ Πατριάρχης ἔστω καὶ ἀργά, (αὐτὴ δέ
 ἡ προσευχὴ εἶναι πάντων τῶν Ὁρθοδόξων) κατορ-
 θῶσιν δὲ νὰ πείσῃ τὸν Πάπαν νὰ ἀποκηρύξῃ τὰ αἱ-
 ρετικὰ δόγματά του (FILIQUE) Ἀλάθητον Προ-

τειόν) και τὰς λοιπὰς πλάνας αἱ ὁποῖα καθιστοῦν αἰρετικὴν τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπανέλθῃ δὲ αὐτὴ ἐν μετανοίᾳ εἰς τοὺς κόλπους καὶ πάλιν τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔχει καλῶς, ἐὰν ὅμως αὐτὸ δὲν γίνῃ κατορθωτόν, καὶ ὁ Πατριάρχης ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰς αἰρετικὰς προσπάθειάς του ἐμμένον εἰς τὰς αἰρετικὰς δοξασίας καὶ πλάνας τοῦ Ἀρχιγού τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐπιδιώκων τὴν χωρὶς-(Χριστόν) οἰκουμενιστικὴν ἔνωσιν, ἐπιθυμῇ δὲ νὰ κοινωνήσῃ μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸ αὐτὸ Κοινὸν Ἅγιον Πνεῦμα, ὥς τὸ πράξῃ περιοριζόμενος εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ μόνον, καὶ εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς ἰδικῆς του ψυχῆς, χωρὶς νὰ προστρέξῃ καὶ ἄλλους. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ Κοινὸν Ἅγιον Πνεῦμα θὰ γίνῃ τότε μόνον πραγματικὸς ὅταν ὑπάρξῃ κοινὴ ὁρθόδοξος πίστις. Οὐδέποτε θὰ πραγματοποιηθῇ ἔνωσις μαζιὰν τῶν ὁρίων τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως διότι τότε πὼς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ ἐνότης. Πὼς νὰ ἐνωθῶμεν μὲ τοὺς Καθολικοὺς καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς ἑτεροδόξους ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐδρίσκονται εἰς τὴν αἵρεσιν. Βεβαίως διακρίνῃ πόθος πάντων τῶν ὁρθοδόξων εἶναι ἡ ἔνωσις. Ἀλλὰ ποία ἔνωσις. Ἡ ἔνωσις αὐτὴν καὶ μόνον τὴν ὁποίαν θέλει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ περιπόθητος ἔνωσις ποὺ ἀκούεται διὰ τῆς κατανυστικῆς αἰτήσεως εἰς ἐκάστην Θεϊαν Λειτουργίαν ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς τοὺς ὁρθοδόξους ἱερούς ναοὺς: «Τὴν τῶν πάντων ἐνώσεως». Ὅχι ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν αἰρέσεων, ἀλλὰ πάντων τῶν πιστευόντων ὁρθοδόξως.

Ἐπομένως, ὥς γνωρίζουν οἱ ἡγήτορες τοῦ οἰκουμενισμοῦ μετὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ κύκλου αὐτῶν, ὅτι ὁ πιστὸς ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαὸς, τὸ πλῆθος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον δὲν θὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν ψυχικὴν ἀπώλειαν, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀποκηρύξῃ, διότι δὲν προκειται ποτὲ νὰ γίνῃ προδότης τῶν ἱερῶν καὶ ὁρίων τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου καὶ ἀκατήκτου πίστεως. Μὲ τοὺς ἀσπασμούς, ἐναγκαλισμούς, τὰ οἰκουμενικὰ συνέδρια, μὲ τὰς φωτογραφικὰς διαφημίσεις τῶν συμπορευόντων μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Βρετανικῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας οἰκουμενιστῶν Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν Καρδινάλιων, δὲν συγχάνεται οὔτε παρασύρεται, διότι γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι ἡ συμπορευσιμὴ μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἀπαγορεύεται ἀσπληνῶς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Διὰ τοῦτο, καὶ οἱ τρεῖς Μητροπολίται τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἐλευθερουπόλεως κ. Ἀμβρόσιος, Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνος καὶ Παραμυθίας κ. Παῦλος διέκοψαν τὸ μνημόσινον τοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ΙΕ'. Κανόνος τῆς Πρωτοδικεῦσας Συνόδου διότι οὗτος χρηστῶς ἀφαιρῇ κατεγνωσμένην παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων καὶ Πατέρων, διότι οἱ ἱεροὶ Κανόνες παρέχουν τὸ δικαίωμα παύσεως τοῦ μνημοσίνου ἐὰν πατριάρχης ἢ Ἐπίσκοπος διδάσκει αἰρετικὰς διδασκαλίας ἀντιθέτους καὶ ξένας πρὸς τὴν ὁρθοδοξίαν. Λέγει ὁ ΜΕ' Ἀποστολικὸς Κανὼν:

Ἐπίσκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος αἰρετικοῖς συνενεχόμενος μόνον, ἀπορίζεσθαι εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρεῖσθαι. Ὁ ΙΑ' ἐπίσης τοιοῦτος: Εἰ τις καθηρημένος, κληρικὸς ὢν, κληρικῶ συνενεχῆται, καθαιρεῖσθαι καὶ αὐτός. Τοιοῦτοιοῦτος καὶ ἡμεῖς οἱ γνήσιοι ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ Χάριτι Θεοῦ ἐμμένομεν καὶ θὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ὁρθόδοξον πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν, θὰ φυλάττωμεν καὶ θὰ περαιοῦμεν αὐτὴν μέχρις ἐσχάτης μας ἀναπνοῆς. Οὐδένα φοβούμεθα ἐκ τῶν ἀπειλούντων ἢ πολεμούντων ἡμᾶς διότι εἰς τοὺς ἀγῶνας ποὺ διεξάγομεν ἔχομε βοηθὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν καὶ τὰς πρεσβείας τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν τῆς πίστεως οἱανες διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τῶν χάριν τῆς Ὁρθοδόξιας κατέλιπον εἰς ἡμᾶς μέγα παρόδειγμα ἄξιον πρὸς μίμωσιν (διότι κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον) τιμὴ μάρτυρος, μῆκρος μάρτυρος.

Τι εἶναι ὁ οἰκουμενισμὸς καὶ τί κρύπτεται ὀπισθεν αὐτοῦ δὲν χρειάζεται μεγάλη σκέψις διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς. Εἶναι ἡ φοβερώτερη αἵρεσις τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Εἶναι μία σατανικὴ παγίς ἣτις διὰ τοῦ δολώματος δῆθεν τῆς ἀγάπης προσπαθεῖ νὰ παγιδεύσῃ τὰ θέματα τῆς διὰ τὴν αἰώνιον κώλασιν. Καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐρωτήσεως ὑπὸ τοῦ Κ. Σταθάκη: «Ναμίζετε ὅτι ἕνας θεολογικὸς διάλογος θὰ εἶχε φέρει θετικὰ ἀποτελέσματα; Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου: «Ὁ θεολογικὸς διάλογος δὲν θὰ εἶχε κανένα σκοπὸ. Διότι οὐδέποτε ἐπέφερε ἀποτέλεσμα μέχρι τώρα. Τί νὰ συζητήσουν; Ὅσακις οἱ θεολόγοι συνηντήθησαν εἰς διασκέψεις ἐξῆλθον μᾶλλον στενοχωρημένοι παρὰ μὲ θετικὸν ἀποτέλεσμα. Ἐκλήξις ἐκ τῆς τοιαύτης ἀσυντήσεως ἐκ μέρους του, διὰ τὴν μὴ ἐπαθυμένην πραγματοποίησιν θεολογικοῦ διαλόγου. Οὐδεμία!! Μὰ πὼς εἶναι ποτέ δυνατόν, νὰ ἐπιθυμῇ θεολογικὸν διάλογον, καθ' ἣν στιγμήν γνωρίζει ὅτι θεολόγοι στηριζόμενοι εἰς τὴν Πατερικὴν Ὁμολογιακὴν θεολογίαν ἣτις τοὺς διακρίνει, θὰ προσκρούσονται εἰς τὴν ἀντιπαραδοσιακὴν πεπλανημένην φρενολογίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Εἶναι ποτέ δυνατόν θεολόγοι ἀκολουθοῦντες τὴν ὁρθὴν γραμμὴν τῶν Ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων νὰ μὴ ὑψώσουν τὴν φωνὴν των, τὴν φωνὴν τῆς ἐντόνου μαρτυρίας των εἰς τὰς αἰρετικὰς δηλώσεις καὶ προτάσεις αὐτοῦ, ὅταν δημοσίας καὶ ἀσυστόλας δὲν παύει νὰ διακηρύττῃ ὅτι: «Τὸ FILIQUE δὲν εἶναι δογματικὸν κώλυμα διὰ τὴν ἔνωσιν»; Ὅτι οὐδὲν δόγμα ὑπάρχει ποὺ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ; ἢ «Ὅτι τὰ δόγματα ἀποτελοῦν φλυαρίαν θεολόγων»; «ἢ πὼς κρατοῦμεν τὴν τραγωδίαν τῆς διαίρεσεως διότι τὸ θέλουν ὀλίγοι θεολόγοι; Μήπως φαντάζεται ὅτι οἱ θεολόγοι χάριν τοῦ οἰκουμενισμοῦ θὰ κλῖνουν τὴν κεφαλὴν των καὶ θὰ περιτριπνήθουν τοὺς ὁδηγούς τῆς Ὁρθοδόξιας; Τοὺς Ἁγίους καὶ Θεηγόρους Πατέρας. Τὸς Μεγάλους ἀποδοξαστάς, ἐγκαταλείποντες τὸν Ἱερόν καὶ ὁμηλὸν ἰδανικὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς προαπίσεως τῆς Ὁρθοδόξιας, ἣτις κλονίζεται σήμερον ἐν θεμελίῳ ἐκ τῆς ἐ-

Λόγος Στηλιτευτιμός

Περὶ Χριστιανισμοῦ Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ

13. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων τῷ 1453, σὺν ὅλῳ τῷ λαῷ καὶ διότι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωάννης καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ ἀντὶ νὰ ζητήσωσι βοήθειαν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἐζήτησαν τοιαύτην ἀπὸ τὴν Αἰρετικὴν ΔΥΣΙΝ, τὴν κακόδοξον καὶ φθονερὰν Παπισμὸν, προσδίδοντες τὴν Ὁρθοδοξίαν! Δι' ὃ καὶ Προφητικῶς, Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος ἔλεγεν: «Μηδεὶς ἡμᾶς ἀπατάτω διακόνους ἑλπίων, ὥς ἤξει μετὰ μικρὸν χρόνον ἢ μακρὸν ἡμῖν ἐξ Ἰταλῶν στρατὸς σήμαχος. Κἂν γὰν ποτε παρατάξωνται ὑπὲρ ἡμῶν τό δοκοῦν, ἐπὶ τὸ τὴν ΠΟΛΙΝ ΔΟΥΛΩΣΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΗΜΕΤΕΡΑ ΠΑΝΤΑ ΕΚΤΡΙΨΑΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΗΜΩΝ ΕΚ ΜΕΣΟΤ' ΠΟΙΗΣΑΙ ΟΠΛΙΣΟΝΤΑΙ». Ἐν δὲ τῇ Συνόδῳ τῆς Φλωρεντίας (1438—39), ὁ μὲν ἀλλαξοπιστίας Βησσαρίων, τὴν σωτηρίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔβλεπεν ἐν τῇ προδοσίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὑποπαγὴν εἰς τὸν Παπισμὸν! Ὁ δὲ Μάρκος ὁ Εὐγενικός (1) κρατῶν ὑψηλὰ τὴν Σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, Προφητικῶς ἀνέκραγεν: «Ἕλληνες, ἀκολουθήτε μοι ἀφόβως, εἰς τὸν

πυθονίῃς τοῦ αἰρετικοῦ οἰκομενισμοῦ; Ἄς μὴ φαντάζεται τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχη ἐπ' ὅμιν τὸν ὅτι αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι θεολόγοι ἀλλὰ ζηλωταὶ καὶ ὁμολογηταί, καὶ ὁλόκληρος ὁ ὀρθόδοξος λαὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ κωφεύσῃ εἰς τὴν ἁγίαν φωνὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ὅστις λέγει: «Ἡμεῖς δι' οὐδὲν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ' ἢ ὅτι εἰσὶν, οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί. Δι' ὃ οὐδέ προέβη ὁλος ἐνωθῆναι αὐτοῖς». (Διηλαδὴ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι διὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων (τῶν Παπιστῶν) παρὰ διότι αὐτοὶ εἶναι ὅχι μόνον σχισματικοὶ ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί.

Ἐξ' ὅλων δὲ αὐτῶν. Τὸ σένθημα πάντων ἡμῶν τῶν πιστῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν: Προσχή, οἱ καιροὶ πονηροί, ὁ κίνδυνος μέγιστος. Ἡ Ὁρθοδοξία κινδυνεύει, ἡ Ὁρθοδοξία προδίδεται! Μακρὰν αὐτῶν, πῶς ἐπαδιώκουν νὰ μᾶς παγιδεύσουν εἰς τοὺς ἰστούς τῆς δηλητηριώδους οἰκομενιστικῆς ἀράχνης, ἐπαναλαμβάνοντες καὶ πάλιν συχνάς μετὰ θερμοῦ ἔργου: Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν.

Μετά πλείστης τιμῆς

Ἀνδρομάχη Παπαδοπούλου

Ἀριστοτέλους 191 Ἀχαρναί—Ἀττικῆς

Τουρκικὸν ζυγόν, εἰς τὸ Στάδιον τοῦ Μαρτυρίου, διότι ἐκ τοῦ Μαρτυρικοῦ θανάτου μέλλει αἰθερὶς νὰ ἐξανασταίῃ ἡ Νέα Ἑθνικὴ ἡμῶν ζωή!». Ὅτε δὲ ἐν τῇ Συνόδῳ ἐκείνῃ, τὸν συνταχθέντα Ὅρον τῆς ἐνώσεως καὶ μετ' ἐτίμουσαν χεῖρα, ἀπὸ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τῶν Ἐπισκόπων ἐπέγραψαν, ἀρνησάμενοι τὴν Ὁρθοδοξίαν, τότε ΕἰΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ, Ο ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΕΣΟΤ' ἀναστάς ἐξῆλθε τῆς Συνόδου, τὸ ὑπερθαύμαστον ἐκείνοι, ἀναφωνῶν: «ΟΤΙ ΤΗ ΠΟΡΡΑΨΩ, ΟΤΑ' ΕΙ ΤΙ ΚΑΙ ΓΕΝΗΤΑΙ» (2) καὶ δὲν ἐπέγραψεν! Ὅταν δὲ ὁ Πάπας Εὐγένιος ἠρώτησεν, ὅτε τὸν Ὅρον ἐπέγραψεν, εἰ ἐπέγραψεν ὁ Ἐρέσου καὶ ἀκούσας ὅτι ὁ Μάρκος δὲν ἐπέγραψεν, εἶπεν: «Ἐποιήσαμεν λοιπὸν οὐδέν». Διαφυγὼν δὲ τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Ἀνατολήν, δι' ἐγκυκλίον πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξους Ἕλληνας, ἔγραψεν: «Οἱ τὴν κακίην ἡμᾶς αἰχμαλωσίαν ἀχμαλωτεύσαντες καὶ πρὸς τὴν Βαβυλῶνα τῶν Λατινικῶν ἐθνῶν καὶ δογματικῶν θεληήσαντες καταστῆσαι, τὸ μὲν οὐκ ἠδυνήθησαν ἀγαγεῖν εἰς πέρας... ἐν μέσῳ δὲ πρὸς τῆς ὁδοῦ καταμείναντες Φιλάρετος, ὁ Μιχαὴλ Γαλανός, ὁ Παναγιώτης Κουτρέλης καὶ Παν. Τημελῆς (1). Νῦν δὲ οἱ Ζηλωταὶ Ἀρχιμανδρίται καὶ Ἱεροκήρυκες: Λύγουστίνος Ν. Καντιώτης καὶ Χαράλαμπος Βασιλόπουλος. Οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας κ.κ. Π. Ι. Μπρατσιώτης, Παν. Τρεμπέλας, καὶ ὁ κ. Ν. Παρουδάκης καὶ ἄλλοι. Κήρυκες καὶ Διδάσκαλοι Ὁρθόδοξοι τοῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡσαύτως καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1933, κατεδίδακε τὴν Μασονίαν ὡς ἐταιρείαν μυσταγωγικὴν καὶ ἀντιχριστιανικὴν! Ἀλλ' ὅμως τί λέγοι; Νέος σάκος καὶ νέα σφοδρὰ παραχὴ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ! δὲν ἀκούετε; Δὲν ἀκούετε; Πατριάρχοι, Ἀρχιεπίσκοποι, Ἐπίσκοποι, Καθηγηταί, Δοκασταί, Δικηγόροι κ.τ.λ., Τέκτονες ἢ Μασόνοι= Ἀντίχριστοι! Λῦκοι βαρεῖς Μονοὶ ἄγριοι, βεβηλοῦντες τὰ Ἅγια θυσιαστήρια τοῦ Τριαδικοῦ ἡμῶν Θεοῦ ζηλώνοντες τὴν ἀλλαξοπιστίαν τοῦ Βησσαρίωνος (ὁ δὲ Κέρως γινώσκει πόσοι βεβηλοῦσι τὰ Ἅγια θυσιαστήρια τοῦ Οἴκου Του), ὑποσκάπτουσι τὰ θεμέλια—τὰ ἀσάλευτα θεμέλια—τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας! Φιλήματι δὲ Παπικῶν προδίδοντες αὐτήν. Φίλημα αἰρετικοῦ = φίλημα προδότου Ἰούδα! Τίποτε, λέγουσι δὲν ὑπάρχει, τὸ κωλύον τὴν ἐνωσιν! Βαβαί τῆς τόλμης! Βαβαί τῆς ἀφροσύνης! Ἀλλ' ὁ Μέγας δὲ ὅμως Ἀθανάσιος, ὁ Πατριάρχης Φώτιος, ὁ Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος, ὁ δὲ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Μαγγάνων Μάρκος ὁ Ἐρέσου ὁ Εὐγενικός, Γεννάδιος ὁ Σχολάριος ὁ ἐκ Κεφαλληνί-

ας, Ἡλίας ὁ Μηνιάτης, ὁ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πάτμου Ἱερομόναχος καὶ Ἱεροκλήου Μακάριος, καὶ ὁ Ἱερομάρτυς καὶ Ἱσαπόστολος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, θρονισμένοι πρὸς τοὺς πιστοὺς καὶ ἐναρέτους Ἱεράρχας, Ἱεροκλήους καὶ Λιδασκάλους Κληρικούς καὶ λαϊκοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας «Φύλακες γοηγορεῖτε!» προτρέποντες αὐτοὺς, νὰ ἐξεγερθῶσι, νὰ ἐξυπνήσωσι καὶ μιμούμενοι τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Ἀποστολικούς Πατέρας, τοὺς Μεγάλους Πατέρας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, τοὺς Μάρτυρας τῆς Πίστεως καὶ αὐτοὺς μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας νὰ υπερασπισθῶσι **ΤΑ ΣΩΤΗΡΙΩΔΗ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**, ἀνεὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει σωτηρία, πρὸς κατασχίνην πάντων τῶν αἰρετικῶν, ἐχθρῶν καὶ πολεμίων Αὐτῆς! Ἡ δὲ ἔνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Παπισμοῦ θὰ γίνῃ, διὰ τῆς ἀποβολῆς ὑπ' αὐτοῦ: α) Τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα, β) Τοῦ ἀλαθῆτος αὐτοῦ, γ') Τῆς ἐκ τοῦ Πίου ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δ') Τῶν ἁγίων, δι' ἐνζήμιου Ἄρτου καὶ τῆς μεταδόσεως τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τοὺς λαϊκοὺς, ε') Τὴν γενικὴν ἀγαμίαν τοῦ Κλήρου, στ') Τὴν νηστειὰν τοῦ Σαββάτου—ἐκτὸς τοῦ ἐνός καὶ μόνου, ζ') Τὸ καθαρτήριο πῦρ μετὰ τῶν συγχωροχαρτίων, η') Τὸ ράντισμα ἐν τῷ Μυστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, θ') Τὴν ἀνεὺ θελήματος ἀνδρός ἀσπίλον καὶ ἀμίαντον Σύλληψιν καὶ Γέννησιν τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας κ.τ.λ. Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ, οὐχί, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν Αἰρετικὴ!

18. Ἡμεῖς δὲ Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί, ταῦτα ἀκούοντες καὶ κατανοοῦντες καὶ προσέχοντες, κρατήσωμεν ἀμόλυντον καὶ ἀκεραίαν τὴν Θρησκείαν τῶν Ἁγίων Πατέρων μας. Τὴν Ὁρθοδοξίαν μας! Προσέχωμεν ἀδελφοί, μὴ τυχόν ἀραιώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς καρδίας ἡμῶν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, διότι ἄνθρωπος ἀνεὺ Χριστοῦ, εἶναι χωρὶς ζωὴν, χωρὶς φῶς, χωρὶς ἀέρα, περιπατεῖ εἰς τὸ σκότος καὶ δὲν γνωρίζει πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει· ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Φῶς, ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ζωή, ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Αὐτοσλήθεια, ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Παντέλειον Ἀγαθόν. Κρατήσωμεν, λέγω, ἀνόθευτον τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων μας. Φυλάξωμεν τὴν Ἱερὰν Παρακαταθήκην τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, μέχρι τῆς ἐνδόξου Δευτέρας Παραστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα παραδώσωμεν αὐτὴν πρὸς Αὐτόν καὶ λάβωμεν παρ' Αὐτοῦ ὡς ἀντάλλαγμα τὴν αἰώνιον καλὴν ἀθανασίαν, τὴν αἰώνιον ζωὴν. Γένοιτο!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΙΔΙΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΚΤΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ

Σεβαστέ, Κύριε Πρόεδρε,

Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ ἐπ' ἀριθ. 103)30.6.72 Φ.Ε.Κ. διὰ τὰς ἐνεργείας τῆς Διοικοῦσης Ἐκκλησίας πρὸς διάλυσιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (Παλαιοημερολογιτῶν).

Μία τσαυτὴ πράξις δι' οἰανδήποτε ἐποχὴν θὰ ἦτο ἀνεπίτρεπτος εἰς τὸν ἑλληνικὸν χώρον· ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μᾶς ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως σκοποῦσης εἰς τὴν ἐξαράννισιν παντὸς πάθους καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς τάξεως.

Ἡμεῖς εἰμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ παντός εὐγενεῖς μέσους πρόθυμοι ὄντες νὰ προσφέρωμεν καὶ τὴν ζωὴν μας ἀκάμῃ, διὰ τὰ Ἱερά καὶ ὁσὰ μας.

«ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ» εἶναι τὸ σύνθημά μας καὶ σὰς καλοῦμεν νὰ τὸ ἀκολουθήσετε ὡς Ἐπαναστάσεις.

Κύριε Πρόεδρε, προσυπομινησκόμεν ὅτι γινόντα λαβόντα χώραν εἰς μίαν ἄλλην ἐπαναστατικὴν ἐποχὴν.

Τὸ 1923 ἡ Κυβέρνησις Ν. Πλαστήρα ἀνέθεσε εἰς τετραμελὴ ἐπιτροπὴν τὴν μελέτην τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐφόσον συμφωνή μὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν νὰ τὸ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἀπάντησις ἦτο ἀρνητικὴ καὶ ἐστάλη εἰς τὸν Βασιλεῖα Γεώργιον 6' πρὸς ὑπογραφήν. Ὁ Βασιλεὺς διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς κυβερνήσεως ἐξέδωκε τὸ κάτωθι διάταγμα:

«Ἡ μὲν Πολιτεία νὰ τηρήσῃ τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἡ δὲ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ διατηρῇ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὴν ἐθνικὴν μὲ τὸ Πατριὸν Ἰουλιανόν».

Τὸ παρὸν Βασιλικὸν διάταγμα ἔμεινε ἀνεφάρμοστον καὶ ἀπὸ τὴν τότε ἐπαναστατικὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς μετέπειτα Κυβερνήσεις ἕως σήμερον.

Ἡ παρούσα ἀνευκαλία ἂς εὐχρηθῶμεν ὅπως ἐξαλειφθῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας, ἐπανερχομένης τῆς Κιβωτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ὁμαλὴν παροίαν τῆς καθ' αὐτὴν Γνησίας Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς θρησκείας.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ Κ. ΦΕΛΕΜΕΓΚΑΣ

Ἱερομόναχος Πτυχιούχος Ἑλλ. Ὁδείου Ἐθνικῶν Ἀγώνων 26, Ν. Ἰωνία (Βόλος)
Ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἀποστέλλομεν καὶ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. (Παλαιοημερολογιτῶν) κ. κ. Ἀδελφόντων.

‘Ο ‘Επίσκοπος καὶ ἡ ‘Εκκλησία

‘Ο ‘Απόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος, διαβεβαιοῦν τὸν Ἐπίσκοπον Ἐρέσου Τιμόθεον, ὅτι οἱ καλῶς διακονήσαντες, αποκτῶσι τὸν προδίδωμὸν, προσέτι δὲ καὶ πολλήν παρρησίαν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ. ‘Ο καλῶς διακονῶν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν λαμβάνει ἀκριβῆ γνώσιν τοῦ Κυρίου φωτιζόμενος ὑπ’ Αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος ἀπονέμει τιμὴν παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός, διό λέγει. «Καὶ ἂν τις ἐμοὶ διακονῇ τιμήσει αὐτὸν ὁ Πατήρ». (Γωάν. ΙΒ’ 26).

Αὐτὰ καὶ ἔτερα ἔγραψεν ὁ Θεὸς Παῦλος πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Τιμόθεον καὶ ὁδήγει τοῦτον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν Ἐπισκοπικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, καὶ νὰ γνωρίζῃ πῶς πρέπει εἰσεῖν ὁ Ἐπίσκοπος νὰ ἀναστρέφεται ἐν τῷ Οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος εἶναι Ἐκκλησία Θεοῦ Ζώντος, στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας.

Ἄλλο Ἐπίσκοπος καὶ ἄλλο Ἐκκλησία.

Ἄρα βλέπομεν ὅτι, ἄλλο Ἐκκλησία καὶ ἄλλο Ἐπίσκοπος. ‘Ο Ἐπίσκοπος εἶναι Οἰκονόμος τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ, Πατήρ τέκνων τοῦ Οἴκου, ἡ Λύχνος φωτίζων τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία εἶναι Οἶκος Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα.

‘Ο Θεὸς κατοικεῖ ἐν μέσῳ τοῦ Οἴκου Του καὶ ἐν μέσῳ τῶν πιστευόντων καὶ ἀγαπώντων ἐν Αὐτῷ καὶ τῶν ἐν ἀλλήλοις ἀγαπομένων οἵτινες ἔχοντες τετελειωμένην τὴν ἀγάπην ἐν αὐτῷ καὶ ἐν ἑαυτοῖς. «Καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Μαθητὴς τῆς ἀγάπης λέγων «Ὅς ἂν ὁμολογήσῃ, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ.» (Α’ Κορινθ. δ’ 15) καὶ «Ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει, καὶ ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν.» (αὐτόθι 12). Οἱ πιστεύοντες καὶ οἱ ἀγαπῶντες καὶ ἐν ὄντι, οὕτως εἰσὶ, ὁ ἀληθὴς Οἶκος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ Οἴκῳ τούτῳ τίθενται ἵνα διακῶσι κατὰ τοὺς νόμους τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, τὸν Ποιμενόμενον τῆς Ἐκκλησίας λαόν, οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἰκονόμοι, ὀρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, γινόμενοι παράδειγμα μιμήσεως εἰς πάντας.

Ποῦ εἶναι ἡ ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία;

Ἡ ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία εἶναι ἐκεῖ πού ὁ λαὸς εἶναι ἅγιος καὶ ὀρθόδοξος ἐκεῖ πού ὁ λαὸς πιστεύει μακράν πάσης κακοδοξίας καὶ αἵρέσεως καὶ καινοτομίας, καὶ ἐκεῖ πού ὁ λαὸς εἶναι μεστὸς πάσης ἀγάπης καὶ ἐργάζεται δικαιοσύνην. Ἐκεῖ πού ὁ Ἐπίσκοπος ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἀνεπίληπτος μετὰ τῶν ἀνεπιλήπτων διακόνων Του, καὶ ὑπηρετεῖ τὸν λαὸν ἀκόπως καὶ μέ θυσίας. Ἐκεῖ, λοιπόν, εἶναι ἡ ἀληθὴς τοῦ Θεοῦ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, τὸ Σῶμα τοῦ Σαρκοθέντος Λόγου.

‘Ο Ἐπίσκοπος ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς πίστεως.

Μέγα τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας τὸ ὅποιον κατέχει μόνον ἡ γνησία ὀρθόδοξος τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, διότι πιστεύει καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ, ἀποθανὼν καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ἀνελήφθη ἐν δόξῃ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἡ Ἐκκλησία ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἐδογματίσεν, τέλειον Θεόν καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἕνα Θεάνθρωπον Σωτῆρα τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ πάντων τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτὸν καὶ τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ τηρούντων. Διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία κατέχουσα τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἐνώσεως τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, εἶναι τῷ ὄντι Οἶκος τοῦ Ζώντος Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας στυλὸς καὶ ἐδραῖωμα καὶ ἐπὶ τὸν Οἶκον τοῦτον τοῦ Θεοῦ εἶναι Οἰκονόμος ὁ Ἐπίσκοπος, φωτίζων τοὺς ἐν τῇ Οἰκίᾳ. Ποῖος Ἐπίσκοπος; ὁ ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος ὁ ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ οὐχὶ ὁ καινοτόμος καὶ διχάζων τοὺς ἐν «τῷ Οἴκῳ» εὐρισκόμενους πιστοὺς. Καθήκον τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἡ, μέχρι θανάτου ὑπεράσπισις τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐκ τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἀπίστων αἰρετικῶν καὶ καινοτόμων.

‘Ο ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς πίστεως καὶ τῆς ὀρθοδοξίας, ὅπως ὁ γενναῖος φρουρὸς στρατιώτης τῆς Πατρίδος. ‘Ο Ἐπίσκοπος οὐδέ σπιθαμὴν πατριῶς πίστεως νὰ μὴ παραδώσῃ εἰς τοὺς ἐχθρούς, οὐδέ ἴωτα ἐν ἧ μίᾳ κεραίᾳ ἐγκαταλείψῃ ἀνυπεράσπιστον. Νὰ δεχθῇ εὐχαρίστως καὶ διωγμούς καὶ ἐξορίας καὶ μαρτύρια ἀκόμη ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων. Νὰ περιφρονήσῃ καὶ θρόνον καὶ ἀνέσεις καὶ ὀλίκα συμφέροντα διὰ νὰ ἡγηθῇ ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς ἀκοίμητης ἡμῶν πίστεως, βάλλων ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν καὶ φιλοδυτικῶν καινοτόμων. Νὰ ὁδηγηθῇ εἰς θυσίας, ἵνα διαφυλάξῃ τὸ ποιμνίον τοῦ ἐκ τῶν παικιλογνύμων αἵρέσεων καὶ κακοδοξιῶν καὶ μία ἐκ τῶν φοβερωτέρων εἶναι ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ ἥδη πολυσύχνητος Οἰκουμενισμός. Τότε καὶ μόνον θὰ δυνηθῇ νὰ διαφυλάξῃ τὸν οἶκον τοῦ Ζώντος Θεοῦ.

Τὸν οἶκον τοῦτον ὁ διάβολος πολεμεῖ καὶ διαφθείρει, σπείρων διχασμοὺς καὶ ζιζάνια καὶ αἵρέσεις καὶ καινοτομίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς Ποιμένας αὐτῆς διαιρῶν καὶ σχίζων αὐτούς!!! ἀλλὰ δὲν θὰ κατασχόνῃ μέχρι τέλους διότι «Κύριος Οἰκοδομήσει τὴν Σιών καὶ ὀφθήσεται ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ».

«Τοὺς κακοδόξους καὶ ἀποστάτας Ἐπισκόπους ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ δὲν τοὺς δέχεται».

Τὸ πνεῦμα (διδάσκει ὁ Θεὸς Παῦλος) ρητῶς ὀρισμένως λέγει, ὅτι κατὰ τοὺς κατόπιν χρόνους, οἱ ὅποιοι σήμερον εἶναι ἱστορικὸν γεγονός, θὰ ἀποστατήρουν τινὲς ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ πίστεως καὶ θὰ ὁδηγηθῶσι εἰς διαφόρους καὶ πολλὰς

πλάνας, και εκ των διαφόρων πλανών τας οποίας εισήγαγεν ο πονηρός ποτέ εις την Εκκλησίαν, είναι και αι εξής:

Από του Αρείου ήρχισεν η πρώτη αποστασία και συνετελέσθη διά της αποστασίας των Παπών από της Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, της οποίας κεφαλή ο Χριστός από του οποίου οι Πάπαι όμνιωθέντες τη έωσφορικη υπερηφανεία, απέστησαν κηρύξαντες έαυτους κεφαλήν της Εκκλησίας, αντί του Χριστού, λαβόντες το σκήπτρον του Πρώτου και του θλασθέντος και του μόνου εν τω κόσμω (φευ της έωσφορικης πλάνης) αντιπροσώπου του Θεού!! Ένθ' η Ιστορία απέδειξεν ότι οι «αλάθητοι» Πάπαι υπήρξαν κατά καιρούς και αίρετικοί και εγκληματίαι... κ.λ.π...

Η αποστασία αυτή έγινε διά πνευμάτων πλανών, διά διδασκαλίας δαιμονίων, υπακρινομένων τον διδάσκαλον και έρμηνευτήν των Γραφών, λαλούντων δι' ανθρώπων άμαρτωλών και έμπαθών, έωσφορικην έχοντες την διάνοιαν και την ιδίαν συνείδησιν κεκαυτηριασμένην, όστινες έδίδασκον θλασφημίας και σκορπίζοντες αίρέσεις σχίζοντες τον άρραφον χιτώνα του Κυρίου ως ο άρρυν Αρειος.

Και ιδού και σήμερα και έτεροι τοιαύται αποστασίαι αίτινες εάν δεν επέτειχθησαν εξ ολοκλήρου έμφανώς... εις τα παρασκήνια... έχουν όμως ολοκληρωθή. Τους τοιούτους κακοδόξους, αποστάτας, ο Οίκος του Θεού δεν τους δέχεται δι' Επισκόπους του και Οικονόμους του.

«Οι ορθοδόξως πιστεύοντες και ζώντες Επισκοποι, ούτοι εισί διάδοχοι των Αποστόλων».

Ο Απόστολος Παύλος, λέγει, ότι όσοι έπίστευσαν, και έπίστευσαν (ορθοδόξως) εις τον λόγον του Θεού, έχουναι προς τον Θεόν λόγον, άγρου Γεωργουμένου και Ναού οικοδομουμένου. Οι Απόστολοι και οι ορθοδόξως πιστεύοντες Επισκοποι διάδοχοι των Αποστόλων, ως άλλοι Γεωργοί και Οικοδόμοι, είναι συνεργοί του οικοδεσπότη του μόνου Κυρίου Ιησού Χριστού, Όστις είναι ο λίθος ο εκλεκτός, ο έντιμος, επί του οποίου αιώνίως ο Θεός έθεμελίωσεν τον Οίκον Αυτού και επί τον Οίκον τούτον είναι πιστός οικονόμος και διάκονος ο Επίσκοπος, όστις όφείλει να στέκη θερμός εις την πίστιν του, και πιστός τηρητής των Ιερών Παραδόσεων της Εκκλησίας μας, μακράν πάσης προδοσίας και αποστασίας και πάσης επικοινωνίας μετά των έτεροδόξων και αίρετικών Παπολατίων, όστινες εισί οι άσπονδοι έχθροί της ορθοδόξου Εκκλησίας μας και του Δομήτορος αυτής Ιησού Χριστού του Θεού της αληθείας.

Ο Επίσκοπος όφείλει να ώφελή την Εκκλησίαν του Θεού και όχι να την ζημιώνη, και να προσέχη μεγάλως και την μίαν φυγήν που θα σκανδαλίζεται και θα απολεσθή εξ αίτιας του.

Και τοιούτος Ποιμήν είναι σκορπιστής, είναι έχθρος των προβάτων και καταστροφεύς των άρνίων, των οποίων ο Κύριος υπήρξε Ποιμήν και οι Επισκο

ποι Απόστολοι.

Ο Επίσκοπος πρέπει να είναι καθαρός κατά τον βίον άμωμος, όχι άργίλος και πλήκτης, όχι σκληρός, αλλά επαικοδομητικός και ικανός να επιστρέφη ψυχάς. Όχι συγκοφάντης, αλλά έχέμωτος. Ακόμη πρέπει να είναι διδακτικός, ανεξίκακος, ταπεινός, πράος, μακρόθυμος, συμβουλευτικός, γλυκύς και παρήγορος, όπως επιβάλλεται εις άνθρωπον αντιπρόσωπον του Θεού.

Όταν ο Επίσκοπος ποιεί συνάθροισιν εις την Εκκλησίαν του Θεού, μετά προσοχής και συνέσεως να διατάσση τους αδελφούς, και μετά έπιμελείας και κοσμιότητας να τους τοποθετή εις την τάξιν.

Τί όφείλει ο Επίσκοπος;

Εάν τα έργα του Επισκόπου του τε Ποιμένου των προβάτων του Κυρίου, έχωσι φύσιν χρυσού, άργύρου και τιμίων λίθων, θέλωσι μείνει άγάλωτα υπό του πυρός των δοκιμασιών και των κατά καιρούς διωγμών. Και ούτοι (οι πιστοί Επισκοποι) θέλωσι μείνει ακλόνητοι περί την όρθην πίστιν και ασάλευτοι επί των επάλξεων της Ορθοδοξίας. Εάν όμως τα έργα αυτών, έχωσι φύσιν χόρτου, ξύλου ή καλάμης τότε ούτοι θέλωσι κατακαεί έντός της πυρής των αίρέσεων των Φιλοπαπικών και σχισματικών, έτι δε και των Οικουμενιστών.

Εάν λοιπόν, προσέξωμεν τους λόγους του Αποστόλου Παύλου, θα ιδώμεν ότι είμεθα... ως οικοδομή του Θεού θεμελιωθείσα επί του Ιησού Χριστού, Ναός του Θεού, και επομένως, ορθοδόξως πιστεύοντες και ορθοτομούντες τον λόγον της αληθείας, κατοικεί έν ήμιν το πνεύμα του Θεού, το όποιον και θα μάς βοηθήση να νικήσωμεν τους έχθρους της πίστεως, της αληθείας, και της Ορθοδοξίας μας. Ημείς όφείλομεν να προσέχωμεν, Ποιμένες και Ποιμενόμενοι, να μη φθείρωμεν τον Ναόν Τούτον, γενόμενοι αίτιαι διαιρέσεως των Χριστιανών και ήμῶν αυτών, και υποχρεώμεθα διδάσκαλοι και διδασκόμενοι διά των έργων της πίστεως και της διαφυλάξεως της ορθοδοξίας μας να τηρήσωμεν ήνωμένους έαυτους και άλλήλους με τον χρυσόν κρίκον της αληθοῦς αγάπης, φυλάττοντες τον Ναόν του Θεού Άγιον και ήμᾶς αὐτούς, γνησίους ορθοδόξους Χριστιανούς, να μη τιμωρηθώμεν αιώνίως.

Α.Σ.Π.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλούνται οι κ.κ. Συνδρομηταί όπως μᾶς ενημερώνουν εις περίπτωσιν αλλαγῆς κατοιχίας των.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουνίου 1972
ΦΩΝΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΣ

ὑπὸ ΕΓΘΥΜΙΟΥ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξιωματ. Χωροφυλάκης ἐ. ἀ.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενη θρησκευτικὴ ἐφημερίς
«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ», φύλλον Νο 61 Δεκέμ-
βριος 1971, ἔγραψεν εἰς τὰ σχόλια αὐτῆς τὰ ἑξῆς:

ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΙΑ

Λέγει ὠρισμένως ἀληθείας ἡ πολιτικὴ ἐφημερίς
«Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» εἰς τὸ φύλλον Νοεμβρίου καὶ ἐν
κυρίῳ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ ἀγία στενοκεφαλιά».
Ἀλλὰ λέγει καὶ μεγάλα ψεύδη καὶ διαπράττει καὶ με-
γάλας ἀδικίας, ὅταν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ θρησκευτικὴ κί-
νηση, αἱ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις νοσοῦν, ὅτι οἱ Χρι-
στianiοὶ σήμερον ἀσχολοῦνται μὲ θέματα ἄγωνα, νεκρά
καὶ ὅτι οὗτοι γενικῶς καὶ συλλήβδην εἶναι δοῦλοι τοῦ
στεῖρου φανατισμοῦ καὶ τῆς θεοκατάρατης ὑποκρισίας.
Καὶ ποῖα εἶναι τὰ ἄγωνα καὶ νεκρά θέματα εἰς τὰ ὁ-
ποῖα εἶναι νοσηρῶς καὶ φανατικῶς προσηλωμένοι; Ἰ-
δοῦ: Νάχουν οἱ παπᾶδες γένια ἢ νὰ μὴν ἔχουν, νὰ φο-
ροῦν μάσκα ἢ ὄχι, νὰ εἶναι ἐγγαμιοὶ νὰ νηστεύουμε Α. ἢ
Β. μέρες, ἔκανε καλὰ ὁ Πατριάρχης ποῦ συναντήθηκε
μὲ τὸν Πάπα ἢ ὄχι καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα κατὰ τὴν Χριστιανοπολι-
τικὴν ἐφημερίδα εἶναι ἐποουσιώδη καὶ οἱ ἀσχολούμενοι
περὶ αὐτὰ συντηρητικοὶ Χριστιανοὶ οὔτε ὀλίγον οὔτε
πολύ ἀποδεκατοῦν τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον, διυλίζουν
τὸν κώνωπα καὶ καταπίνουν τὴν κάμηλον, παραβαί-
νουν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, γὰρ νὰ εἶναι σύμφωνοι μὲ
τὶς παραδόσεις τους!

Ἄλλ' ὦ καλὴ ἐφημερίς! Ἀγνοεῖς ὅτι περὶ θέμα-
τα παρόμοια πρὸς τ' ἀνωτέρω ἡσχολήθη σοβαρῶς ὁ
κορυφαῖος Παῦλος καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος; Θὰ κα-
τηγόρεις, λοιπὸν καὶ τοὺς Ἀποστόλους διότι ἡσχο-
λοῦντο περὶ ζητήματα περιτομῆς ἢ ἀκροβυστίας, εἰδω-
λοφύτων, αἵματος καὶ πνικτοῦ κλπ;...

Παρατηροῦμεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι ὄντως λίαν περίερ-
γοι εἶναι οἱ στοχασμοὶ τοῦ κ. Φαρουδάκη. Οὗτος καὶ
ἄλλοτε ἐξέκκλινε τὴν καρδίαν του εἰς λόγους πονη-
ρίας, ἰδίᾳ κατὰ τὴν Παπανδρεϊκὴν περίοδον (1963—
67) καὶ ἡσχολήθη μὲ θέματα ξένα πρὸς τὴν θρησκεί-
αν, ὥστε νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν πολλῶν καὶ διε-
ρωτηθῇ πᾶς τις ποῖον Θεὸν πιστεύει ὁ ἄνθρωπος Οὗτος;

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡσχολήθη μὲ τὸν θά-
νατον τοῦ ἱατροῦ - βουλευτοῦ Γρηγορίου Λαμπράκη καὶ
ὠνόμαζε ἅγια τὰ πεζοδρόμια εἰς τὰ ὅποια ἔπεσε ἰδ-
ὲν ἀτυχῆς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

Εἰς ἀπάντησιν ἐγράψαμε τότε καὶ ἡμεῖς τὴν κα-
τωτέρω ἐπιστολὴν, ἣτις ὅμως δὲν ἐδημοσιεύθη. Ἴδου
ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη.

Ἀθήνα τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1968

Ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, ἡ ἐφημερίς ΧΡΙΣΤΙΑ-
ΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ φύλλον
αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 138 Ἰουνίου 1968, ἄρθρον δι' οὗ ὑπο-
στηρίζει ὅτι ὁ Λαμπράκης ἔπεσε ὡς ἀγωνιστής, ὅτι ὁ
ἄθεος κομμουνισμὸς ἐρῆκε τραπέζι ἐτοιμα, ἄθετα, φτώ-
χεια, ἀμάθεια καὶ στοργυλοκάθησε - πασᾶς. Ὅτι ἡ
πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ ἡγεσία ἀντέδρασε μὲ τὴν βεν-
ζίνα στὴ φωτιά τῆς κοινωνικῆς δυστυχίας, μὲ τὴν πτω-
μαίνῃ τῆς παρακμῆς ὅτι ὁ Λαμπράκης δὲν ἀνήκει σέ
κανένα, οὔτε στὴν ἀριστερά (ΣΙΚ) οὔτε στὴ δεξιὰ, οὔ-
τε στὸ Κέντρο. Εἶναι ἓνα θῦμα ὅλων αὐτῶν, εἶναι παιδί
τῆς προδομένης νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς, ποῦ ζήτησε
φοιμὴ καὶ ἐρῆκε φίδι (!) ποῦ ζήτησε ἓνα πιστεύω καὶ τὴ
δοῦνῆξεν στὴ λάσπη... Ἐν συνεχείᾳ ἐρωτᾷ. Ποῦ εἴ-
σθε Ποιμένες; Ποῦ εἴσθε πνευματικοὶ ἄνθρωποι; Ἄν
ὁ ἀγωνίας εἶχε τὴ δικαιοσύνη, μάθετέ τοι καλὰ, ὁ Λαμ-
πράκης καὶ χιλιάδες ἄλλων Λαμπράκηδων ποῦ χάθη-
καν, θὰ ζοῦσαν μαζί μας εὐτυχισμένοι... κλπ.»

Εἰς ταῦτα θὰ ἐπιτραπῇ νὰ εἰποῦμεν καὶ ἡμεῖς ὀ-
λίγα, καίτοι δὲν εἴμεθα πολιτικοί, κοινωνιολόγοι, ἢ
θρησκευτολόγοι. Ἐκ πείρας ἐξάγουμεν συμπεράσματα.

Τὸν Λαμπράκην ζωγραφίζει ἄριστα ὁ συγγρα-
φεὺς τοῦ βιβλίου «ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ Ε. ΠΑΠΑ-
ΝΟΥΤΣΟΥ» καθηγητῆς, Μαθηματικῆς, πυχυοῦχος
καὶ Παιδαγωγός κ. Χρῆστος Παναγιωτόπουλος καὶ
πᾶς ἐρευνῶν τὴν ἀλήθειαν, ἐπιβάλλεται νὰ προμηθευ-
τῇ τοῦτο (σελίδες 128, τιμὴ δρχ. 12). Ἐλεεινότερον
ὑποκείμενον ἀπὸ τὸν ἡρωοποιούμενον κομμουνιστὴν
Λαμπράκην δὲν ἐγέννησεν ἡ φύσις. Ἀφοῦ, ἔνεκα τῆς
αἰσχρᾶς διαγωγῆς του, καὶ αὐτὴ ἡ συμβία του τὸν ἐ-
ξεδίωξε, λαβοῦσα διαζύγιον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει κατ' ἀρχὴν οὐδέποτε ἐγκρί-
νομεν πράξεις διὰς αἰσθητικῆς μορφῆς καὶ ἰδίᾳ ὅταν
αὗται ἔχουσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὸν φόνον ἀνθρώπου. Ἡ
συνείδησις ἡμῶν καὶ παντὸς ὀγιῶς σκεπταμένου, ἐξα-
νίσταται, ὅταν αἱ χεῖρες τιμίων δικαστῶν δεσμεύονται
εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας ἐνόρκων
(μπακάληδων, γεωργῶν, μανάβηδων, ἔτι δὲ καὶ γυ-
ναικαρίων ἐψαμυθωμένων) ἢ καὶ ἐξ ἐλαστικότητος ἀ-
κόμη τῶν νόμων. Ἡ αὐξανομένη δαιμονία ἐγκληματι-
κότης δὲν εἶναι, νομίζομεν ἀσχετος πρὸς τὰς δύο ταύ-
τας περιπτώσεις. Ὁ φιλήσυχος ἄνθρωπος δὲν δέχεται
ποτε, ὅτι δικασταὶ ἀναλίσσαντες τὴν ζωὴν των εἰς τὴν
μελέτην τῆς ΘΕΜΙΔΟΣ, εἶχον ἀνάγκην γνώμης ἀν-
θρώπων ἀνιδέων περὶ τὴν ἀπονομήν δικαιοσύνης καὶ
οὐ γνώμης γυναικῶν!

Ὁ δικηγόρος, θρησκευτολόγος καὶ πολιτευτῆς κ.
Φαρουδάκης τονίζει εἰς τὴν ἐφημερίδα του, ὅτι ἡ ἄθε-
τα, ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀμάθεια ἐδημοῦργησαν τὸν κομ-
μουνισμὸν. Ἀλλ' ὁ μακαρίτης, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἦτι
ἐπιστήμων, ἱατρὸς, βουλευτῆς καὶ ἄνθρωπος παραλῆς

Ἡ ἑορτολογικὴ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸ νοινὸν Πάσχα

ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Προεδρεῖων τῆς Γ' «Πανορθοδόξου Διασκέψεως» Ρόδου, Μετίτων, εἰς τὴν ἐναρκτήριον ὁμιλίαν (1.1.64) καθόρισε τὸν σκοπὸν αὐτῆς ὡς τὸν αὐτὸν ἐκείνον ὃν ὥρισεν ἡ «Πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ἡ καλοῦσα ἀπάσας τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας εἰς συνεργασίαν...» καὶ «αἱ ταύτην ἀκολουθήσασαι κατὰ σύστημα συμμετοχαὶ εἰς τὰς οἰκουμενιστικὰς κινήσεις... ἢ συμμετοχὴ εἰς τὴν στερέωσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κινήσεως...».

Ὁ εὐλαβέστατος Α. Καρμίρης εἰς τὴν «Θρησκευ-

τικὴν καὶ Ἠθικὴν Ἐγκυκλοπαίδειαν» κ.ἄ. μέχρι φορτικότητος ἐπαναλαμβάνει παριστῶν τὰς σημερινὰς ἐνεργείας ὡς γινόμενας «κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ διαγγέλματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920».

Ὁ τσανακογλύφτης οἰκουμενιστῆς «θεολόγος» Α. Πανώτης καὶ ἄλλοι βεβαίουν ὅτι: Ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἱεροσολύμων Προέστης Δωροθέου ἐγκύκλιος «Πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (1920) θεωρεῖται ἀπαρχὴ τῶν κατὰ τὸν Κ' αἰῶνα οἰκουμενικῶν ἐξελίξεων» κλπ. κλπ. Εἰς τοῦτον τὸν Τοποτηρητὴν Δωροθέον πορευθέντα μετὰ τινα χρόνον εἰς Ἀγγλίαν «τιμαὶ ὑπέλαμπροι ἀπεδόθησαν, ἐπίσημοι ὑποδοχαὶ καὶ ἐντεῦξες παρὰ τοῖς εὐγενεστάτοις πολιτι-

κῆν ἦτο ξεπεσμένος ἀγρότης, ἀνεργος, ξυλοσχίστης.

Ἄθεος, μάλιστα, ἦτο, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμαθής, ἀπαίδευτος καὶ πτωχός. Ἐάν ἡ ἀθεΐα τὸν ὤθησε εἰς τὸν προδοτικὸν συρφετὸν τῶν κομμουνιστῶν, δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι μῆτε οἱ Ποιμένες, μῆτε οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι. Ἐκτός ἐάν ἦτο ἐνδεὴς φρενῶν (ἀνάπηρος διανοητικῶς) ὅποτε ὑπῆρχε εὐαγὲς ἱδρυμα, ἵνα ἰαθῇ (τὸ ΔΑΦΝΙ, ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟΝ), Ἄφου, ἔμως, ἦτο καὶ βουλευτὴς μὲ ἀπολαυὰς 30.000 δρχ. μηνιαίως, ἔπεται ὅτι δὲν ἦτο ἀνόητος, μῆτε ἐδικαιολογεῖτο ν' ἀναμιχθῇ μὲ τὰ πύτυρα.

Μήπως ὁ Κόκκαλης (καθηγητῆς Πανεπιστημίου, ἀριστος χειρουργός) ὁ Καρτάλης (ἐπιστήμων, τοιφυλάκος, ἰδιοκτητῆς μεγάλων ἐκτάσεων θαμβασκαφυτειῶν ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τὸν Νεῖλον, δεκάδων οἰκοδομιῶν εἰς τὸ Πήλιον, ἐλαιῶνων κλπ) ὁ Σαράφης (στρατηγός) καὶ ἄλλοι, ἐξωθήθησαν πρὸς τὸν κομμουνισμὸν ἐνεκα πτωχείας ἢ ἀμαθείας, ἢ ἀπαιδευσίας καὶ ὑπετάγησαν εἰς τὸν ἐμβαλωματὴν — στρατηγὸν τῶν ἀνταρτοκομμουνιστῶν, τὸν Μπρόζον καὶ τὸν ἄλλο ἐκεῖνον ἀρχιστράτηγον τῶν καθαρμάτων, Μάρκον Βαφειάδην;

Καὶ τί λέγω περὶ προσώπων μακρὰν τοῦ Θεοῦ ὄντων, χλιαρὰς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὅταν ἀντιπρόσωποι τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, λευκαθέντες πρὸ τοῦ Θυσιαστηρίου ΤΟΥ, ὡς ὁ Κοζάνης Ἰωακείμ καὶ ὁ Πύργου Ἀντώνιος, πληθὺς δὲ ἄλλων ρασοφόρων, ἐγκατέλειψαν τὸ ποίμνιόν των καὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τὰ ὄρη, οὐχὶ ἵνα τὸ πλανηθὲν ἀνέωρσι, ἀλλ' ἵνα ἐπευλογῶσι τοὺς φόβους καὶ χαίρῳσι διὰ τὰ σφαδάζοντα ἐκ τῆς αἰμοδιψοῦς κομμουνιστικῆς μαχαίρας, πρόβατά των;

Ἦσαν ἀμαθεῖς, ἀπαίδευτοι καὶ πτωχοὶ οἱ Ἐπίσκοποι καὶ εἶχον ἀνάγκην παιδείας, ἢ ἦσαν ἄποροι καὶ δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ λάβῳσι πιστοποιητικὸν ἀπορίας, ἀπὸ μέρους σκληρῶν ἱερομένων — ἐφημερίων;

Ἐμαστιζόντο ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς δυστυχίας ὁ Κόκκαλης, ὁ Σαράφης καὶ ἄλλοι μεγαλοκτηματῆαι καὶ ἐπεξήτησαν διὰ τοῦ ἀναρχισμοῦ καὶ τῆς προδοσίας τῆς Πατρίδος των, τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς των;

Οἱ ἔχοντες ἀπὸ τοῦ τραχήλου των κρεμάμενα ἐγκόλπια 20 καὶ 30 χιλιάδων δραχμῶν, οἱ τὰ σηρικὰ καὶ μαλακὰ φοροῦντες ἐπίσκοποι, ἦσαν πειναλέοι καὶ εὐρέθησαν γυμνητεύοντες; Ἦσαν ἄστεγοι οἱ ἅγιοι ἐπίσκοποι, ὡς σεισμόπληκτοι καὶ δὲν ἐπέτυχον δάνειον διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς καλύψεως των; Μὴ εὐρέθησαν ἐν ἀδυναμίᾳ πληρωμῆς τῶν ἐνοικίων καὶ ἠπειλοῦντο ὑπὸ ὁλοσυρῶν δικαστικῶν κλητῆρων καὶ ἀσπλάγχων ἀστυνομικῶν δι' ἐξώσεως ἀπὸ τοῦ μισθοῦ; Μὴ παρέμειναν ἀδιόριστοι οἱ πτυχιῶχοι υἱοὶ των; Ἐξήτουν ἄρτον τὰ ἀνῆλκα τέκνα των, ἀποκατάστασιν αἱ ὄρμιι θυγατέρες των καὶ ἐτήκοντο, ἐνεκα τῆς πτωχείας; Μήπως ἐσπειραν ἀγροὺς καὶ ἐφύτευσαν ἀμπελώνας καὶ δὲν ἐποίησαν καρπὸν γεννήματος, συνεπεῖα χαλαροθυέλλης, ἀνομιβρίας, παγετιῶνων ἢ λίβας, ἢ δὲ Ἀγροτική Τράπεζα ἐσπρεν αὐτοὺς εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἐνεκλείσθησαν εἰς τὰς φυλακάς, ὡς δύστροποι ὀφειλέται; Μήπως τὰ γόνατά των ἠσθέγησαν ἀπὸ νηστείας καὶ ἡ σὰρξ αὐτῶν ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον, ὡς λέγει ὁ Προφῆτης Δαὶδ; Ἐμὲλέφατε εἰς αὐτοὺς καὶ ἴδετε, ὅτι οὐ σπείρουν οὐδέ θερίζουν καὶ ἔμως ὁ Πατὴρ ὁ καλός, ὁ Οὐράνιος, τρέφει αὐτοὺς, τὸσον μάλιστα θαψιλωτός, ὥστε τὸ πλεῖστον τῶν εὐλογημένων αὐτῶν πατέρων (ἐπισκόπων καὶ ἱερέων) οὐ δύναται κύψαι εἰς τὸ παντελὲς μηδὲ τὸν ἱμάντα τῶν ἐαυτῶν ὑποδημάτων λῦσαι. Ἄλλοι τὴν φροντίδα τῆς κούρας ἔχουσι καὶ ἄλλοι (ἢ ἄλλαι) τὴν κλίνην αὐτῶν ἐτοιμάζουσι, ἄλλοι κεκοπιάκασιν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν κόπον αὐτῶν οὐδαμῶς εἰσεληλύθασιν.

(Συνεχίζεται)

κοὺς παρά τῃ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπῳ Κανταυρίας καὶ παρά τῃ μεγαλειωτάτῳ βασιλεῖ...» Ὁ «Παγκόσμιος Σύνδεσμος πρὸς προαγωγὴν τῆς διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» πρὸς τιμὴν του «ἐτέλεσεν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ συνεδρίαν, εἰς ἣν δυστυχῶς δὲν προέλαθεν ὁ μυκαριτῆς ἵνα παρυστῇ ὡς ἡτοιμάσθη καὶ ἐγραφε...» διότι τότε ἐξέφυξε. Στερεῖται ἄραγε σημασίας τοῦτο;

Ἠρώτος... ἄξιος ἐκτελεστῆς ὄχι μόνον τῶν παραγγελμάτων τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἀλλὰ «ἡγηθῆς καὶ εἰς τὴν διάνοξιν τῶν ὀριζόντων ὡς ἄλλος Μωϋσῆς» (βλέπετε τὸ ...ὀφφίκιον τοῦ Μωϋσέως καὶ ἄλλοι πρὸ τοῦ Ἀθηναγόρου κατεῖχον) ὁ Μ. Μεταξάκης «ἐπηλύς οὗτος, κατὰ τὸν Κασσανδρείας Ἐβρηναῖον, ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ ὁποῦ ἐνεσαρκώθη τὸ πνεῦμα τῶν νεοπερισμένων καὶ τῆς ἀνταρσίας...» ἐδειξεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ποῖους ἐξυπηρετεῖ καὶ κατὰ τίνων στρατεύεται. Εἰς τὸ διάστημα 18 μηνῶν, καθ' ὃ ἐπέδῃ τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, εἰς ὃν εἰσῆλθε ληστερικῶς διὰ τῶν λογχῶν τῶν Ἀρμενιῶν καὶ ἐξῆλθε κλωστογδόν διὰ τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς τσαφίσιος τῆς οἰκουμένης ἐπέδειξε πλήρη περιφρόνησιν πρὸς ὅτι ἔχει ἡ Ὀρθοδοξία, οὔτε ὑπελόγιζε ἂν ὑπάρχουν πιστοὶ ἢ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, οὐτ' ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν ἂν αὐτῇ ἡ Ὀρθοδοξία ἔχει πίστιν, νόμους καὶ θεασιούς, ὁ ἅ ἁ τὰ ἐθεόφει μετατρέψιμα καὶ παίγνιον τῶν διαθέσεων του.

Αἱ συμπάθειαι τοῦ πρὸς ἄλλους «εὐρεῖς ὀρίζονται» ἐξετείνοντο καὶ ἐνῶ ὑπερσπικτικῶς ἐδλεπεν ὅλους τοὺς Ἑλλήνας ὡς οὐδὲν καὶ ὡς καταφρονητέαν ὕλην, ἀφ' ἑτέρου ἐγλυφε δουλοπρεπῶς τοὺς πόδας τῶν προτεσταντῶν καὶ τῶν ἐκμεταλευτῶν τῆς ἀμέτρου ματαιοδοξίας του. Ἐνῶ ἡ πλειοψηφία τῆς 12μελοῦς Συνόδου καὶ ἡ μεγίστη πλειονότης τῆς ὅλης Ἱεραρχίας δὲν συνεφώνησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν του καὶ τὸν ἀπεκήρυξαν καὶ «ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκλογῆς του προὐκάλεσε τὴν ἐκρήξιν θυέλλης ἐν Ἀθήναις», οἱ πανταχοῦ αἰρετικοὶ καὶ οἰκουμενισταὶ ἐξέφραζαν συνεχῶς τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ τῇ ἀπένειμιν τὰς ὑψίστας τιμὰς, γνωρίζοντες ἤδη καλῶς τὰς ἐναντι αὐτῶν διαθέσεις του. Ὁ «ἐπίσκοπος» Νέας Ὑόρκης William Manning γνωρίζων «τὰ φιλάδελφα αἰσθήματά του», τὸν ἐκάλεσε καὶ «εὐλόγησε τὸ πλήρη ρομὰ τῆς (Ἐπισκοπικανῆς) ἐκκλησίας του», «πλέκων δὲ τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ ἀπεκάλεσεν αὐτὸν «πατέρα ἡμῶν καὶ ποιμένα...». Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἔγραψαν: «Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι καὶ υπερήφανοι διότι ὁ Θεὸς ἔδωκε τιοῦτον Ποιμενάρχην εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας...». Εὐθὺς ἅμα τῇ ἐνθρονίσει του ἔσπευσε ν' ἀποδείξῃ τὰ «φιλάδελφα αἰσθήματά» του καὶ ἀπευθύνη τὸν «ἀδελφικὸν ἀσπασμόν» του εἰς ὅλην τὴν φάρα τῶν αἰρετικῶν καὶ οἰκουμενιστῶν φίλων του.

Πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Κανταυρίας Ράνταλλ ἀπηρτήθη τηλεγραφικῶς: «Ἐν πανδήμῳ τῆς Ἐκκλησίας τελεστῇ ἐντεθρονισμένος ἀπὸ τῆς χθὲς ἐπὶ τοῦ ...θρόνου Κωνσταντινουπόλεως, ἀπευθύνω ἐξ αὐ-

τοῦ ἀδελφικὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι, εἰς διαβεβαίωσιν τῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένων ἀγαθωτάτων σχέσεων καὶ τῶν θασμῶν ἐλπίδων περὶ προαγωγῆς τούτων εἰς πλήρη ἐν μυστηρίῳ κοινωνίαν πίστεως καὶ χάριτος.

Ἐκεῖνος δὲ ἀπήντησεν ἀγγλαόμενος «... Ἀγάλαμα διὰ τὰς εὐτυχεῖς σχέσεις τὰς ἤδη ὑφειστώσας, προσεύχομαι δὲ ὅπως ὁδηγήσῃσιν εἰς στενωτέραν κοινωνίαν...». Εἰς τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολὴν τοῦ «ἐπισκόπου τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐδουάρδου Χέρρτσον» ἀπαντῶν, ἔλεγε: «...Τὸ ἐφ' ἡμῖν πᾶσαν καταβαλομένην προσπάθειαν ὅπως τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀγάπης ἐτι μᾶλλον ἐκσχυθῇ καὶ κραταιωθῇ. ἵνα ὁ ὑφιστάμενος σύνδεσμος εἰς πλήρη καταπύρξη ἐνότητά ἐν τοῖς μυστηρίαις...».

Ἡ Ἐκθεσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ LAMBETH πρὸς ἅπαντας τοὺς χριστιανούς, θεβαίει ὅτι «ἡ παρατεταμένη διαμονή του (τοῦ Μεταξάκη) ἐνταῦθα (εἰς Λονδίνον καὶ Ἀμερικὴν) καὶ ἡ ἐκλογὴ του ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἐνώσεως», «καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του ὑπεσχέθη νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐνωσιν...». Ἐνῶ δὲ ἡ αὐτὴ «Ἐκθεσις» λέγει ἐξ ἀρχῆς ὅτι «Μέχρις οὗ οἱ χριστιανοὶ συμφωνήσῃσιν ὡς πρὸς τὸ τί εἶναι ἐκκλησία καὶ τίς ἡ θέσις καὶ ὁ προσρισμὸς τοῦ Συμβόλου, εἶναι μάταιον νὰ ἐπιλαμβανώμεθα ἄλλων ζητημάτων» (καὶ κατενοήθη ἥδη, καλῶς τί σημαίνουν ταῦτα ἀπὸ προτεσταντικῆς ἀπόψεως), ὁ Μεταξάκης, καὶ οἱ σημερινοὶ διάδοχοί του, ἔσπευδον εἰς τὴν «ἐκ παντός τρόπου ἀνασύνδεσιν τῶν κεχωρισμένων μελῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος».

Μεταξὺ τῶν πρώτων «ἔργων» του ἦτο «ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν», ἡ ὁποία ἐπλήρωσεν ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἱκανοποιήσεως τοὺς ὅπου γῆς προτεστάντας. Οἱ Church Times τοῦ Λονδίνου ἔγραψαν: «Ἡ ἀπόφασις τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς μίαν ἰσχυρὰν στενὴν συνεννόησιν μεταξὺ τῶν δύο ἐκκλησιῶν». Ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος Κανταυρίας Ράνταλλ, εὐχαριστῶν τὸν Μεταξάκην, ἠύχετο «ὅπως ἡ ἐνδειξίς αὐτῇ ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀναγνωρίσεως ἀποβῇ εὐφορὸς καὶ εἰρηνοποιεῖς καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν ὁλονὴν αὐξάνουσαν προσέγγισιν... καὶ ὑπὲρ τῆς πλήρους ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν...».

Ὁ Daily Telegraph τοῦ Λονδίνου, γράφων ὅτι «δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μελετίου (περὶ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν) εἶναι τὸ σπουδαιότερον ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφο ληφθὲν εἰς τὸ Λάμπεθ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους», σημειοῖ ὅτι «ἐπετελέσθη τὸ πρῶτον βήμα πρὸς πλήρη ἐξωτερικὴν ἐνωσιν... ὅτι ὀρθόδοξοι θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ λαμβάνωσι τὰ μυστήρια καὶ ἄλλας θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀγγλικανῶν ἱερέων...». Βάσει τῆς «ἀποφάσεως» ταύτης, καθ' ἣ γράφει προτεσταντικὴ Ἐκθεσις, «ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι καὶ ἐπέτρεψαν τὴν μετάδοσιν τῆς Θείας κοινωνίας δι' ἀγγλικανῶν ἱερέων καὶ συμποσυχὴ θήσαν κατ' ἐπαγάληφιν μετ' αὐτῶν».

Συνεχίζεται.

Γεγονότα και Κρίσεις

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ

Μέγας σάλος ηγέρθη προσφάτως κατά της 'Ιερᾶς Κοινοβιακῆς 'Αγιορειτικῆς Μονῆς τοῦ 'Εσφιγμένου. Τοπικοί παράγοντες ἀλλὰ καὶ δημοσιογραφικά ὄργανα ὑπὸ ἄλλων πιεζόμενα ἐζητοῦν καὶ ζητοῦν τὴν κεφαλὴν τῶν 'Εσφιγμενιτῶν Πατέρων, ἐπὶ πίναν. Καὶ διὰ ποῖον λόγον ἄραγε ὅλος αὐτὸς ὁ ἀγὼν καὶ ἡ βία κατ' αὐτῶν; Διότι ἐγένοντο «ζηλωταὶ» καὶ ἡ Μονὴ τῶν «ζηλωτικῆς», εἶναι ἡ ἀπάντησις τῶν πολεμίων τῆς Μονῆς.

Καὶ εἶναι τοῦτο μομφὴ καὶ λόγος, ὥστε νὰ βάλλωνται πανταχόθεν οἱ ἐνάρετοι οὗτοι Γέροντες καὶ Πατέρες; Βεβαίως, ὄχι, ἀλλὰ διὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ φίλους τῆς παρανέσεως τοῦ συγκριτισμοῦ εἶναι λόγος καὶ μομφή, διότι τοὺς χαλοῦν καὶ καταστρέφουν τὰ σχέδιά των διὰ τὴν «ἐπίτευξιν τῆς διήθεν ποθητῆς ἐνότητος ἢ ἐνώσεως μὲ τὸν Πάπαν»!

Κατὰ τὰς κρίσεις ταύτας διὰ τὴν 'Ορθοδοξίαν μας ἡμέρας, ἡ 'Ιερὰ Μονὴ 'Εσφιγμένου ἔχει ἀποβῆ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν περίλαμπρος φάρος καὶ προπύργιον τῆς 'Ορθοδοξίας, καθ' ὅτι εἰς αὐτὴν ἔχουν συναχθῇ φυσιογνωμίαι ἀγωνιστικαὶ πονοῦσαι ὑπερμέτρως, ἀγωνιώσαι καὶ θυσιάζόμεναι ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας. Οἱ ὁσιώτατοι Πατέρες τῆς 'Αγίας ταύτης Κοινοβιακῆς ἀδελφότητος διαφλέγονται ὑπὸ Θείου ζήλου διὰ τὴν ὀρθὴν Πίστιν καὶ εἶναι ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ τὸ αἷμά των νὰ χύσουν δι' αὐτήν.

«Ζηλωταί», καὶ ἡ «Μονὴ ζηλωτικῆς». Τί λαμπρότερος ἔπαινος καὶ τί θαυμασιώτερον ἐγκώμιον διὰ τὴν Μονὴν τοῦ 'Εσφιγμένου! 'Εκεῖνο τὸ ὅποῖον οἱ ἐχθροὶ τῆς Μονῆς χαρακτηρίζουν ὡς ψόγον δι' αὐτήν καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ λάβουν βίαια μέτρα κατ' αὐτῆς καὶ νὰ τῆς ἐπιβάλλουν κυρώσεις, τοῦτο οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ καὶ λάτραι τῆς παραδεδομένης πίστεως χαρακτηρίζουν ὡς ἀγωνιστικότητα, ὡς ἡρωισμόν ὡς δόξαν καὶ καύχημα, ὡς τιμὴν καὶ στέφανον.

Οἱ 'Εσφιγμενίται Πατέρες τὴν στιγμὴν ταύτην θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς Γησιῖους 'Ορθοδόξους Χριστιανοὺς ὅλου τοῦ κόσμου ἡρώες.

Τὸ παράδειγμά των συγκινεῖ κάθε ψυχὴ ἀγαπῶσαν τὴν 'Ορθοδοξίαν.

Οἱ ἀγῶνες των, ἡ αὐταπάρνησίς των καὶ ὁ ζήλος των ὑπὲρ τῆς εὐσεβοῦς τῶν Πατέρων ἡμῶν πίστεως συγκλονίζουν βαθύτατα τοὺς 'Ορθοδόξους.

Πάντες εἴμεθα παρὰ τὸ πλευρόν των καὶ εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τοὺς ἐνδυναμῶν ὅπως φανοῦν ἀντάξιοι τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Μοναχικοῦ σχήματος καὶ πιστοὶ καὶ ἀκριβεῖς φορεῖς καὶ τηρηταὶ καὶ με-

ταλαμπαδευταὶ τῆς γνησίας καὶ ἀνοθεύτου Παραδόσεως τῶν 'Αγίων 'Αποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας.

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΙΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

ΕΥΘΑΡΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΚΑΙ ΖΗΛΟΣ ΚΑΤ' ΕΠΙΓΝΩΣΙΝ

Μακαριώτατε,

Λαβὼν τὴν ἀπόφασιν χάριτι Θεοῦ νὰ συντάξω τὴν παρούσαν ἐπιστολὴν ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι διήλθον ἀπὸ ἐν στάδιον ἄκρας συνοχῆς, πόνου καὶ θλίψεως. Τοῦτο δέ, διότι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡλεγχόμεν διὰ τὴν ἀντικανονικὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἑορτολογίου, ἥτις ἐγένετο κατὰ τὸ ἔτος 1924 καὶ ἐθίξε τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος, πασχάλιον κύκλον καὶ ἀνέτρεψεν τὸν ὁμομόρφον καὶ ὁμοδόχρον ἑορτασμόν τῶν Χριστιανικῶν ἑορτῶν καὶ τὸ ἔλεον καθεστῶς τῶν νηστειῶν, ἀκολουθιῶν, καθιεπομένων καὶ ἄλλων Τυπικῶν διατάξεων τῆς 'Εκκλησίας.

Σκεπτόμενος τὴν ἐν γένει νεωτεριστικὴν γραμμὴν τῆς κρατούσης 'Εκκλησίας, ἥτις σκανδαλωδῶς ἀποδέχεται διὰ τοῦ μνημοσύνου τὰ φρονήματα τοῦ κυροῦ 'Αθηναγόρου ἀποφασίζω, ὅπως ἀποκόψω πᾶσαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς ἐν λόγῳ 'Εκκλησίας, καὶ προσχωρῶ τῇ Ὑμετέρᾳ 'Εκκλησίᾳ τῶν Γησιῶν 'Ορθοδόξων Χριστιανῶν ὑπὸ τῇ Ὑμετέρᾳ ἡγεσίᾳ.

Σέβωμι ὑμᾶς καὶ εὐκρινῶς ἀγαπῶ, ἡ πράξις μου ὅμως αὕτη ἐγένετο διὰ λόγους καθαρῶς πίστεως καὶ συνειδήσεως. Ἐλπίζω, Μακαριώτατε, ὅτι εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον θὰ εὐρεθῶμεν χάριτι καὶ φιλοanthρωπία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀγωνιζόμεθα ὁμοῦ εἰς τὸ αὐτὸ μέτωπον ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς φίλης 'Ορθοδοξίας τὸν κίνδυνον τῆς ὁποίας ἐκ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἁλλίον παντὸς ἄλλου γνωρίζετε.

Ὡς ἐν κατακλείδι τοῦ παρόντος ταπεινοῦ μου γραμματός ὑποβάλλω ὑμῖν τὰ ταπεινά μου σέβη, εὐχόμενος, ὅπως ἁγιωθῶμεν νὰ ἀναλώσωμεν ἑαυτοὺς καὶ νὰ χύσωμεν καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματος ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὅπως ἀπεκάλυψεν αὐτὴν εἰς ἡμᾶς ὁ σαρκοθεὶς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπως τὴν ἐκήρυξαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ ὅπως τὴν διεσαφήνισαν καὶ παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἅγιοι καὶ πνευματοφόροι Πατέρες, τὰ πάγχρυσα αὐτὰ στόματα τοῦ Λόγου.

Ὁ ἐν ἱεροῦσιν ἐλάχιστος
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΟΡΙΝΙΩΤΗΣ

Ζευγολατιό, 6 Ἰουλίου 1972

ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

Ἀναφορικῶς πρὸς τὸ θέμα τῆς παγκοσμίου ἀποστολῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ Καθηγητὴς κ. Κων/νος Μουρατίδης λέγει: «Μέγα ὅμως ἐμπόδιον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παγκοσμίου αὐτῆς ἀποστολῆς ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀποδεικνύεται ἡ οὕτω λεγομένη οἰκουμενικὴ κίνησις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Βεβαίως τὸ θέμα εἶναι μέγα καὶ δὲν ἐξαντλεῖται διὰ τῶν ὀλίγων σκέψεων, αἱ ὁποῖαι ἐπακολουθοῦν. Παρὰ ταῦτα θεωροῦμεν σκόπιμον, λόγῳ τῆς μεγίστης σπουδαιότητος καὶ ἐπικαιρότητος τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς δυσμενῶν ἐπιπτώσεων ἐπὶ τῆς ἐν γένει πορείας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ διατυπώσωμεν, ἔστω καὶ ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς, τὰς ἐπ' αὐτῆς ἀπόψεις μας. Ἡ βασικωτάτη, ἐν προκειμένῳ, θέσις μας, συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἔνταξις τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ὁδηγεῖ εἰς τὴν βεβαίαν ἐξουδετέρωσιν τῆς συγχρόνου παγκοσμίου ἀποστολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἀσφαλούς διαβρώσεως τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος. Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν εἶναι εἰς ὄργανισμός, ὁ ὁποῖος δεσπόζεται ἀσφυκτικῶς ὑπὸ τῆς προτεσταντικῆς παναιρέσεως. Ἀκουσάτω ταῦτα ὁ Καθηγητὴς Νίκος Νησιώτης, ὁ ὁποῖος κόπτεται ὑπὲρ τοῦ παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ ὁποῖος ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον νὰ λέγῃ, ὅτι εἰς τὰς χειροτονίας τῶν Ὁρθοδόξων πρέπει νὰ συμμετέχουν Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται. Κάθε ἄλλο παρὰ Θεολόγος ἀποδεικνύεται ὁ κ. Νησιώτης διὰ τῶν πεποιθήσεων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτουν «ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ», ὅτι εἶναι Οἰκουμενιστῆς καὶ φίλος καὶ ὑπέρμαχος τῶν αἱρετικῶν. Ὁ κ. Μουρατίδης εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν κ. Νησιώτην ὅτι ἐστὶ Π.Σ. Ε. καὶ ποῖα τὸ ὀλέθριον καὶ διαβρωτικὸν αὐτοῦ σχέδια καὶ προγράμματα διὰ τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδόξον.

Ἀσεβεῖς, ἀντικανονικαὶ καὶ οἰκου- μενιστικαὶ δηλώσεις

Εἰς δηλώσεις τοῦ ὁ Ἀρχιεπισκόπου Βαρθολομαίου Ἀρχοντῶνης, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, εἰδικὸς Θεολόγος ἐπὶ θεμάτων κανονικοῦ δικαίου, ἐκφράζων τὰς σκέψεις τοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Οἰκονομίας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ εἶπε τὰ κάτωθι: «Ἡ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατ' οἰκονομίαν ἀναγνώρισις μυστηρίων μὴ Ὁρθοδόξων δὲν ἔχει ποσῶς τὴν ἐννοιαν τῆς ἐγκαταστάσεως

μυστηριακῆς κοινωνίας μεταξύ αὐτῆς καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων. Τὸ ὅλον θέμα εἶναι κατ' οὐσίαν ἐκκλησιολογικόν, θὰ ἦτο δὲ σκόπιμον καὶ ἐπωφελὲς διὰ τὸν οἰκουμενικὸν διάλογον νὰ τονισθῇ ἀπεριφράστως ἐν τῷ κειμένῳ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἀποτελέσῃ συνοδικὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι ἡ ὑπὸ τινων ἐπιδιωκομένη εὐχαριστιακὴ κοινωνία μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ μὴ, ὑφισταμένου εἰσέτι τοῦ σχίσματος, δὲν εἶναι δυνατόν οὐδὲ κατ' οἰκονομίαν νὰ γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πλὴν τῶν περιπτώσεων ἐκείνων, καθ' ἃς ἡ ἄλλειψις ἐν τινι περιοχῇ ἱερέως τῆς ἰδίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας ἀναγκάζει Χριστιανὸν τινα νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν ἱερέα ἑτέρας Ἐκκλησίας πρὸς θεραπείαν τῶν ἐπείγουσων θρησκευτικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν».

Τοῦτο σημαίνει κατὰ τὸν μέγαν Κανονολόγον Κληρικὸν Ἀρχοντῶνην ὅτι εἰς Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς δύναται, ὁ μὴ γένοιτο!!! νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν ἱερέα Καθολικῆς, Προτεσταντικῆς ἢ ἄλλης τινος Ἐκκλησίας ἐλλείψει ἱερέως εἰς τὴν περιοχὴν εἰς ἣν διαμένει πρὸς θεραπείαν τῶν ἐπείγουσων θρησκευτικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν.

Δύναται νὰ ὑπάρῃ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χειρότερα ταύτης; Ὁρθόδοξοι ὄντες νὰ κοινωνῶμεν ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας παραδοθέντων εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα;

Ἀποροῦμεν, ἐξιστάμεθα καὶ διερωτῶμεθα: Ἐάν ὁ π. Ἀρχοντῶνης ἔχῃ ποτὲ τοῦ μελετήσῃ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς Κανόνες τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὸ θέμα τῶν αἱρετικῶν, διότι κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην ἐάν εἴχε ἀναγνώσει τούτους ἔστω καὶ μίαν φορὰν δὲν θὰ πρεσβαινεῖν εἰς τοιαύτας ὁλως ἀσεβεῖς, ἀντικανονικὰς καὶ ἀπαραδέκτους δηλώσεις.

Εἶναι ὄντως φωνασκίαι ἀνέρις;

Εἰς κύριον ἄρθρον τῆς ἡ «Ἀνάπλασις» ὑπὸ τὸν τίτλον «φωνασκίαι ἀνέρις» ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ὑπεραμνομένων τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας Ἱεραρχῶν μέ τὰ κάτωθι λόγια: «Ἐν τούτοις οἱ ἐν λόγῳ «φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» φωνασκοῦν δημιουργοῦντες τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν πολὺν λαὸν ὅτι οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔβγαλε εἰς τὸ ξεπούλημα τὴν Ὁρθοδόξον ἐπὶ τῆς ὁποίας αὐτοὶ ἀσκοῦν προστασίαν κατὰ πλήρη ἀποκλειστικότητα.»

Κ. Κούρκουλα καὶ οἱ ἄλλοι ἀρθρογράφοι τῆς Ἀναπλάσεως πρέπει νὰ συνειδητοποιήσῃτε, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῷ ὄντι ἔβγαλε εἰς τὸ ξεπούλημα τὴν Ὁρθοδόξον συμπορευμένη μέ τὴν γραμμὴν τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ πάντοτε ἐρωτοτροποῦσα πρὸς τὸν ἀπαισίον Παπισμὸν καὶ Προτεσταντισμὸν. Ὅστις διαμαρτύρεται ὅτι «οἱ ἱεροὶ καὶ ὁσίων φωνασκεῖ καθ' ὑμᾶς ἀνέρις».

Εἶναι φωνασκίαι ἀνέριοι αἱ διαμαρτυρίαι ὑπὲρ τῆς ἀκραίφνου ὀρθοδόξου πίστεως; ἀλλὰ δυστυχῶς ἐφθάσα-

τε εἰς τοιοῦτον σημεῖον πνευματικῆς παρώσεως, ὥστε νὰ μὴ δύνασθε νὰ κρίνετε ὀρθῶς περὶ θεμάτων σοβαρῶν ἀφορώντων τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν.

Ἀσφαλῶς φωνασκίας ἀνιέρους θὰ χαρακτηρίζετε καὶ ὅλας τὰς κατὰ καιροὺς διαμαρτυρίας μεγάλων ἀναστημάτων τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως.

Σὰς λυπούμεθα, διότι παρεξελκίνατε τῆς εὐθείας ὁδοῦ τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸν Οὐρανόν. Εἴη ἡ μερίς ὑμῶν καὶ ἡ κληρονομία μετὰ πάντων τῶν κακοδόξων καὶ πεπλανημένων, ἐὰν μὴ ἀνανήψετε καὶ στραφῆτε ὀριστικῶς πρὸς τὸ φῶς τῆς παραδεδομένης ὑπὸ τῶν Πατέρων ἡμῶν Πίστεως.

Πανηγύρεις τοῦ Σεπτεμβρίου.

Τὴν 8 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν: 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Σερρών, 2) ἡ Ἱ. Μονὴ Μπάλλας καὶ 3) ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ Παρθενῶνος Ἁγίας Τριάδος Μενδενίτσας.

Τὴν 10 ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων τριῶν Παρθένων πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς Βοτανικοῦ.

Τὴν 14 ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Ἱ. Σταυροῦ πανηγυρίζει ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ Ἀχαρνῶν (Μενιδίου).

Τὴν 17 ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς πανηγυρίζει τὸ παρεκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 20 ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Μεγ. Ἰωάννου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς εἰς Κρυονέρι Ἀττικῆς.

Τὴν 24 ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς Παναγίας Μυριτιδιωτίσσης πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναί: 1) Ἡλιοπόλεως, 2) Σταμάτας, 3) Ἀμφιάλης καὶ 4) Ἀμφιδάας.

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑἰΘΟΥΣΗΣ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπρωτον ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος προκηρύσσει μειοδοτικὸν διαγωνισμόν δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν, Αἰθούσης διαλέξεων καὶ κληρυμάτων εἰς τὸ ἐν Περιστερίῳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τρισεύγενης. Οἰκοδ. τετράγωνον 1236.

Ὁ Διαγωνισμὸς διενεργηθήσεται ἐν ταῖς γραφαῖς τοῦ Σωματείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32 3ος ὄροφος, ἐνώπιον ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου 1972, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 12ην μεσημέριν. Ν. Η.

Γίνονται δεκταὶ προσφοραὶ ἀπὸ φυσικά καὶ νομικά πρόσωπα ἀσκοῦντα ἐπιχειρήσεις οἰκοδομικῶν ἔργων ἐκτελέσαντα σοβαρὰ οἰκοδομικά ἔργα καὶ ἔχοντα ἀνάλογον τεχνικὸν ὀπλισμόν.

Περισσότεραι πληροφορίες παρέχονται καθ' ἐκάστην κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας, εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Γενικοῦ Φιλοπρωτου ταμείου ὁδὸς Κάνιγγος 32 3ος ὄροφος τηλέφωνον: 628.280

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11.9.72

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑἰΓΕΕΝΤΙΟΣ

Ἀπάντησις στὴν πρότασιν

Σὲ νέα ἐπιστολὴ του, ὁ ὑπογραφεύμενος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν κ. Αὔξεντιος μοῦ γράφει ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαισημερολογιτῶν ἀποδέχεται πλήρως τὴν πρότασίν σας διὰ νὰ διεξαχθῇ μίᾳ συζήτησις, ἑνὸς θεολογικοῦ διαλόγου ἀληθείας, ὁ ὁποῖος θὰ ἔθετε ἴσως τέρμα στὸν χωρισμό, ὅπως γράφετε». Καὶ προσθεῖται «ἐξέμεθα ἔτοιμοι νὰ ὀρίσωμεν ἐπιτροπὴν ἀπὸ Ἀρχιερεῖς, λοιποὺς κληρικούς καὶ μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι νὰ ἀρχίσουν τὸν διάλογον αὐτὸν μετὰ τοὺς νεοσημερολογίτες. Ἄλλως, ὥς γνωρίζουν ὅτι μετὰ τὴν βίαν καὶ τοὺς διωγμοὺς ἐναντίον μας «λατίζου» πρὸς κέντρα».

Καὶ ἐπιτροπὴς βέβαια μπορεῖ νὰ ὀρίσουν ἐκατέρωθεν. Ἡμερομηνία μόνον νὰ μὴ ὀρίσουν, γιατί θὰ εἶναι ἀδύνατη ἡ... συνάντησις τὴν ἴδια μέρα! Ἀλλὰ γιὰ νὰ μιλῆσωμε σοβαρά: Καθὼς εἶδα, ὁ κ. Αὔξεντιος ἔχει βαθύτατη ἐκτίμησις καὶ ἀναγνώρισις στὴν παρούσα κινδύνησι. Γιατί δὲν ἀπευθύνεται στὸν ὑπουργὸ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων γιὰ νὰ προπαρασκευάσῃ ἕνα διάλογο;

ΤΟ ΒΗΜΑ 6—9—72

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξιως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Παῖσιος

Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμυίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

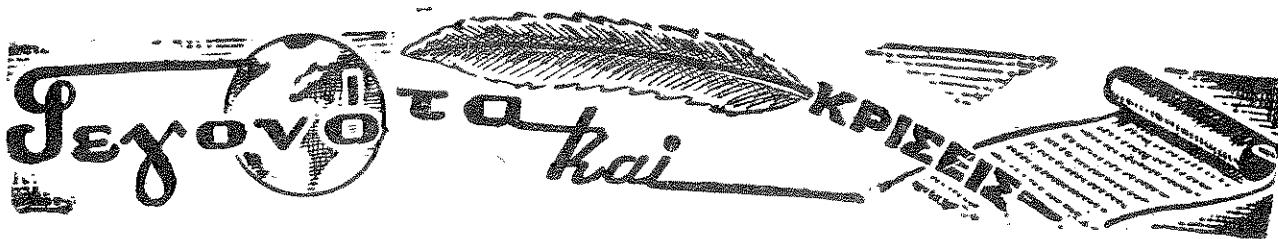
Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἑτησίᾳ » 30.—

Ἑξωτερικοῦ Ἑξάμηνος δολλάρια 2

» Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ.κ. Νικόλαον

Ἀλεξανδρείαν.

Ἀναγνώσαντες βαρυσήμιεντον συνέντευξιν ὁμιλήσαντος Θεοσιώτης Μακαριότητος εἰς ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» ἐδοξάσαμεν ἐκ καρδίας τὸν Παντεπίσκοπον Χριστόν, διότι ἐν τοῖς κοιμητώσεσσι αὐτοῖς καιροῖς διὰ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν εὐρέθητε ὡς καὶ διακηρύξατε νῦν μετὰ παρηγορίας αἰωνίους ἀληθείας.

Ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸ παλαιόμαχον Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας προέβηκεν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, οὐ μόνον ἐπὶ ἡμερῶν Ἀγίου Ἀθανασίου, ἀλλὰ καὶ ἐσχάτως ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀειμνήστων προκατόχων Ὑμῶν.

Εὐχαριστοῦμεν, Μακαριώτατε, καὶ διὰ τὴν διακρίνουσιν Ὑμῶν, ὅτι ἀντιτίθεσθε εἰς τὸν διωγμὸν, τὸν ὁποῖον ὑφίσταμεθα ἀπὸ τὴν Κρατοῦσαν Ἑκκλησίαν αἱ ἐν Ἑλλάδι ἀκολουθοῦντες τὸ Πατριὸν Ἐκκλησιολόγιον καὶ ἐχόμενοι στεροφῶς τῇ πατρῴᾳ παραδόσεως.

Μακαριώτατε ἔτι ἐν τοῖς ὑμῶν:

Ἐπαναφέρετε τὸ Πατριὸν Ἐκκλησιολόγιον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ παύσατε παντελῶς τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ Οἰκουμενιστὰς καὶ Παπιστὰς καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα παρὰ τὸ πλευρὸν Ὑμῶν, εἰς ἅπαντα τὰ ἀπασχολοῦντα Ὑμᾶς προβλήματα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδξέντιος τῶν ἐν Ἑλλάδι Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Τὸ ἀνωτέρω τηλεγράφημα ἀπεστάλη, ὑπὸ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Ἀδξεντίου πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Νικόλαον ἐξ ἀφορμῆς βαρυσήμιεντον συνεντεύξεως πρὸς τὴν ἐγκριτὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ὁρθόδοξος τύπος» 15.9.72.

Ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς εἰρημένης συνεντεύξεως ἐλάχιστα τινά:

«Ἡ πῶς παραδοσιακὴ Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία ὅλον τὸν κόσμον ἦταν καὶ παραμένει ἡ Ἀλεξανδρινή. Ἐκεῖνη ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν καθαρότητα τῶν δογμάτων τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ προδώσωμεν ποτέ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πίστιν τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου;

(Τὰ προβλήματα σήμερον τῆς Ἑκκλησίας εἶναι) ἢ ἀνευ καθυστέρησεως ἀποχώρησις ἀπὸ τοῦ παγκόσμιου συμβουλίου τῶν ἐκκλησιῶν, ἢ σαφὴς διακήρυξις τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας στὸν λεγόμενον «διάλογον τῶν ἐκκλησιῶν», τὸ θέμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, τὸ θέμα τοῦ παλαιῦ ἡμερολογίου, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἄλλα. Ἐμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθοδοξίας εἴμεθα ἀγωνιστὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι διευθυνταὶ ἀνωμένου ἑταρείας.

Καταδικάζω τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὸν θεωρῶ ὡς

Ἀναμείνωσις

Ἐδημοσιεύθη προσφάτως εἰς ἐφημερίδας ἀνταπόκρισις τοῦ πρακτορίου Ρώτερ, κατὰ τὴν ὁποίαν «ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαισημερολογιτῶν κατηγόρησε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν, ὅτι παραβιάζουν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως». Τοῦτο ἔμως δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὴν Ἑθνικὴν μας Κυβέρνησιν πρὸς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε διευτώσαμεν κατηγορίαν τινά, τοσοῦτον μάλλον καθ' ὅσον αὕτη ἔχει ἐπιδείξει πρὸς ἡμᾶς ἀμέριστον ἐνδιαφέρον καὶ στοργὴν. Καὶ διὰ λόγους δικαιοσύνης καὶ μόνον εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ εἴπωμεν ὅτι καθ' ἅπαν τὸ διάστημα τοῦ ἐπὶ πενήντοντα ἔτη διεξαγομένου ἱεροῦ ἀγώνος μας ὑπὲρ τῆς πατρώας πίστεώς μας οὐδεμία Κυβέρνησις τῆς Χώρας μας, μᾶς ἐδοκίμησε τόσον ὅσον ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐξοχωτάτου κ. Γεωργίου Παπαδοπούλου, ἐθνικῆς Κυβερνήσεως.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι, καὶ ὁ ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης τοσοῦτον κατακριθεὶς κανονισμὸς τῆς Κρατικῆς Ἑκκλησίας (ὑπ' ἀριθμ. 39) διὰ τοῦ ὁποῦ ἐπιδιώκεται ἡ διάλυσις τῶν 200 μοναστηρίων μας, ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀνευ προηγουμένης γνώσεως τοῦ περιεχομένου τοῦ ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως, πιστεύομεν δὲ ἀκραδάντως ὅτι ἀντιτίθεται παντάπασιν εἰς τὰς ἀντισυνταγματικὰς αὐτοῦ ἐπιδιώξεις, δι' ὅ καὶ ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις θὰ προῇ εἴτε εἰς τὴν ἀνάκλησιν τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ, εἴτε εἰς τὴν διὰ Νόμου ἀναγνώρισιν ἡμῶν ὡς διακεκριμένης καὶ ἀνεξαρτήτου Ἑκκλησίας, ἀπὸ τὴν τριαύτην τοῦ διωρισμένου κ. Γερωνύμου.

Μετ' εὐχῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΔΞΕΝΤΙΟΣ

χι ὡς ἀπλὴ αἵρεσις, ἀλλὰ ὡς παναἵρεσις καὶ σύμπλεγμα ὅλων τῶν κακοδοξιῶν. Εἶναι λίαν ἐμφανεῖς αἱ ἀντιχριστιανικαὶ δυνάμεις, ποὺ τὸν καιρὸν ἐκ τῶν παρασχημάτων. Αὐτὲς εἶναι σήμερον ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος.

Λιὰ μὲν τὰς διώξεις (τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαισημερολογιτῶν) καὶ τὸ κλείσιμον τῶν Ναῶν των (ἡ ἄποσις μου εἶναι ὅτι) εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ τὰ δύο. Πῶς ἀνεχόμεθα τοὺς Οὐνίτας, τὰ ξένα δόγματα καὶ διώκομεν τοὺς ἀδελφοὺς μας, οἱ ὅποιοι ἔμειναν ἀμετακίνητοι εἰς τὰ πάτρια καὶ εἶναι ἐκ τῶν πλέον εὐσεβῶν τέκνων τῆς Ἑκκλησίας; Πιστεῖω ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τάχιστα τὴν Ἑκκλησίαν...»